

Libhošťský zpravodaj

Ročník XII. číslo 3 – Březen 2010

OSAMOSTATNĚNÍ

Vážení spoluobčané,
připomínáme, že referendum o osamostatnění Libhoště
se bude konat již za měsíc!

Oficiálně stanoveným termínem je

11.duben 2010

od 9:00 hod do 21:00hod.

Znovu také opakujeme, že pro to, aby bylo referendum
úspěšné, tzn. aby došlo k osamostatnění obce, je třeba,
**aby nejméně polovina obyvatel, kteří mají volební
právo, hlasovala pro.**

Počet obyvatel Libhoště s volebním právem byl
k 5.6.2009 (den voleb do Evropského parlamentu)
1272, což znamená, že pro osamostatnění musí hlaso-
vat **nejméně 637 občanů Libhoště!**

OBSAH

OSAMOSTATNĚNÍ	1
OBSAH	2
OSAMOSTATNĚNÍ	3
POLEMIKA	9
Ujel nám vlak	9
Ujel nám vlak?	13
Jiný pohled... ..	13
Z OBECNÍHO DĚNÍ	18
Novinky a zajímavosti k historii obce	18
VÍTE, ŽE	19
VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI	20
Zdenka Hanzelková	20
TENKRÁT	24
ZDRAVÍ A ŽIVOTNÍ STYL	25
Tipy na zdravější život	25
ZPRÁVY ZE ŠKOL	29
NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ	30
KAM ZA KULTUROU	33
SPOLEČENSKÉ OKÉNKO	35

PŘÍLOHA LZ – NA CÍSAŘSKÉ CESTĚ

Z HISTORIE OBCE	1
Libhošť ve 20. letech minulého století	1
Němci a Češi v Sudetech 1938 – 1946	6
Nový Jičín v roce 1945	8
T. G. MASARYK	16

OSAMOSTATNĚNÍ

V úterý 23. února 2010 se v prostorách velkého sálu na Fojtství konala další z veřejných schůzí, které pravidelně pořádá přípravný výbor za účelem informování občanů o nejnovějším dění v oblasti osamostatňování obce. Tato schůze však byla výjimečná v tom, že se jí, kromě občanů Libhoště, zúčastnili i starostové okolních obcí, a to konkrétně Kunína, Sedlnic a Závišic. Členové přípravného výboru tak vyslyšeli žádosti svých spoluobčanů, kteří projevíli zájem dovědět se od skutečných představitelů samostatných obcí, co obnáší provoz a zabezpečení chodu podobně velké obce. Za Kunín byla přítomna starostka paní Dagmar Novosadová, za Sedlnice starosta pan František Jordánek a za Závišice starosta pan Zdeněk Vajda.

Sál zaplnilo okolo 150 občanů Libhoště, kteří bedlivě naslouchali slovům představitelů jednotlivých obcí. Ti seznámili přítomné s chodem svých obcí po stránce financí, investic, provozu spolků, služeb v obci, zkrátka se vším, co souvisí s provozem samostatné obce. V další části pak odpovídali na dotazy občanů, které se vesměs týkaly problematiky každodenního provozu a údržby obce, např. svozu odpadu, údržby silnic, apod.

Přítomní občané se shodli, že to bylo velmi užitečné setkání, které v mnohých ještě více posílilo přesvědčení, že osamostatnění Libhoště je správná a nutná věc.

Pro ty z vás, kteří se zmíněné schůze nemohli zúčastnit, přinášíme níže názory jednotlivých pozvaných starostů na problematiku osamostatnění Libhoště.

Starostové občanům Libhoště

Dagmar Novosadová

starostka Kunína

Vážení občané Libhoště,

když mě zástupci přípravného výboru požádali, abych napsala pár slov k osamostatnění Vaší obce, přemýšlela jsem, jak vše pojmut. Jsou v životě každého z nás situace, kdy je těžké se rozhodnout. A kdy každá změna vyvolává obavy z toho, co bude a co nás čeká. Někdo je zastáncem změn, ale spousta z nás je těch konzervativních, kterým změny způsobují strach a traumata, těch, kteří se nových věcí bojí. Já osobně změny ráda mám... Je pravda, že každý začátek je těžký, ale pokud je cíl daný a má smysl, stojí každá změna, která znamená posun k lepšímu, za to.

Občané Kunína svou touhu po změně vyjádřili už v roce 1990 a mohu říct, že jejich rozhodnutí bylo správné a jsem jim za to vděčná. Od ledna 1991 se Kunín stal samostatnou obcí. Za uplynulých 20 let jsme vesnici plynofikovali, odkanalizovali, máme postavené chodníky, z větší části opravené místní komunikace. Podařila se rozsáhlá rekonstrukce zámku a zámeckého parku, nově je po rozsáhlé rekonstrukci základní i mateřská škola, nedávno jsme postavili sociální bytový dům s 12 byty. Ke konci loňského roku jsme dokončili také 12 bytových jednotek pro občany, kteří přišli po povodni o své domovy. Investice řádově přes 200 milionů korun. K investičním akcím je třeba přičíst každoroční průběžnou péči o obec a obecní majetek a náklady na provozní chod

obce. Myslím si, že Kunín patří k pěkným a upraveným obcím. Teď nás ještě čeká spousta práce na odstraňování povodňových škod na obecním majetku, ale na většinu akcí máme již zajištěno financování. Ročně nám zbývá v rozpočtu přes 6 mil. Kč na investice, snažíme se také získávat dotace, abychom vše nemuseli platit pouze z vlastních peněz. O osudu naší obce rozhoduje 15 občanů Kunína – členů zastupitelstva. V naší obci máme 7 fungujících spolků, ve kterých se angažuje spousta našich občanů. Velmi dobře je nastartována i školka a škola.

Na úterní veřejné schůzi jsem viděla rozpočet, který členové přípravného výboru sestavili, a nezbyvá než konstatovat, že příjmy i výdaje jsou opravdu velmi dobře sestaveny.

Konečné rozhodnutí, zda se Vaše obec osamostatní, nebo zůstane místní částí Nového Jičína, je na Vás. Přeji Vám hodně štěstí v rozhodování a také Vaší obci, aby v budoucnu vzkvétala ku prospěchu všech svých občanů.

František Jordánek

starosta Sedlnice

V okamžiku, kdy jsem byl osloven, zdali bych se nezúčastnil v Libhošti veřejné schůze s občany, a nepodebatoval společně se starostkou Kunína paní Novosadovou a se starostou Závišic panem Vajdou o tom, jak to chodí v našich obcích a zdali je pro občany Libhoště dobré být samostatnou obcí, neváhal jsem ani chvíli. Sedlnice mají v současné chvíli 1400 obyvatel, a to je o cca 300 méně než Libhošť, a přesto jsem přesvědčen, že je velmi dobré když jsme samostatnou obcí. V období posledních 10-ti let se v naší obci investovalo přes 30 mil. korun do jejího rozvoje, a to přesto, že bylo třeba udržovat její běžný chod. Jsem přesvědčen, že takové peníze by žádné město nikdy neinvestovalo do své okrajové části a to by měl být ten nejvážnější důvod pro osamostatnění. Přesto, že máme období ekonomické krize, jsme každoročně schopni vyčlenit v rozpočtu obce cca 4 mil. korun na ty záležitosti, které si samo zastupitelstvo schválí, jako například v loňském roce rekonstrukci bývalé horní školy na mateřskou školu, či letos rekonstrukci hřbitova. Proto bych přál obyvatelům Libhoště, aby i jejich vlastní zastupitelstvo mohlo samo rozhodovat o tom, do čeho investovat prostředky obce, které získá díky svým občanům.

Určitě se najde mnoho občanů, kteří mají obavy, aby nebylo hůř než v současnosti, ale jestli se úspěšně mohou rozvíjet obce s mnohem menším počtem obyvatel, než má Libhošť, není důvod nevěřit tomu, že to také zvládnete a o budoucnosti Vaší obce si budete rozhodovat Vy sami.

Zdeněk Vajda

starosta Závišic

Osamostatnění obce s takovým počtem obyvatel a rozlohou katastrálního území nemůže přinést pro obec nic jiného, než spoustu kladů, ke kterým však budou muset přiložit ruku k dílu i občané a nenechávat to na pár zapálených jedincích. Vzhledem k velikosti Libhoště a předpokládaným příjmům je jednoznačné, že pokryjete provoz obce bez rizik

a navíc vám zůstanou finance ve výši kolem 5 mil. Kč na investice - což bude vidět na vzhledu obce již za rok či za dva. Vzhledem k poloze obce mezi Příborem a NJ je předpoklad vynikající dostupnosti pro turisty, cykloturisty (možnost budování "turistické" infrastruktury) apod., a tím obec dál poroste, což v současném stavu nemáte možnost realizovat

Kladů je spousta a zápor snad jen rozjezd samostatné obce - kdy ale není problém s pomocí od kterékoli jiné obce, případně od Moravskoslezského kraje, který je v tomto velice zdatný a ochotný.

Anketa - pokračování

V tomto čísle zpravodaje opět pokračujeme s anketou, ve které se ptáme našich spoluobčanů na jejich názor na osamostatnění Libhoště. Opět jsme jim položili následující dvě otázky:

- 1) Souhlasíte s osamostatněním Libhoště?**
- 2) V čem vidíte pozitiva (negativa) případného osamostatnění?**

Václav Linhart

- 1) Jsem jednoznačně pro.
- 2) Plus vidím v tom, že se o řadě věcí rozhodne v obci a z obecních peněz. Důležité je, aby se našli "mravní" lidé do zastupitelstva a dělali pro obec a pro lidi, a nedělali to jen kvůli penězům.

Milan Honeš

- 1) Ano, rozhodně souhlasím.
- 2) Nechci opakovat to, co uvádí většina účastníků ankety, myslím si totiž to samé. Snad jen tolik, že správa věcí veřejných by měla patřit občanům Libhoště a ne představitelům města Nový Jičín, byť by to mysleli s Libhoštěm sebelíp. Košile byla a vždy bude bližší, než kabát. Já samozřejmě přeji Novému Jičínu, ať vzkvétá, a je to tam také vidět. Já však bydlím v Libhošti a ten nevzkvétá, ten stagnuje. Rozvoj Libhoště, podle mého názoru, může zařídit jen místní samospráva. Podívejme se, jak dnes vypadají okolní obce – Rybí, Závišice, Sedlnice, Bernartice, a další, které jsou dávno samostatné. Nikdy jsem neslyšel, že by krachovaly nebo že by neměly dostatek financí na další rozvoj. Od některých občanů slyším, že v současné ekonomické situaci není vhodná doba na osamostatnění. Pak se ptám, kdy bude. Příležitost po roce 1989 jsme promarnili. Pokud příležitost k osamostatnění nevyužijeme nyní, ujede nám poslední vlak. Peníze z Evropské unie na rozvoj obcí nebudou věčné. Já osobně podporuji iniciativu přípravného výboru a fandím jim. K referendu půjdu a budu hlasovat pro osamostatnění.

Jaromír Vašíček

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Domnívám se, že osamostatnění bude přínosem jak po finanční stránce, tak po stránce znalosti situace obce od lidí, kteří o ní budou rozhodovat. O svých penězích si bude obec rozhodovat sama, a i když jich nebude dostatek na naplánované akce, lze si je rozvrhnout na delší období, případně požádat o dotace z eurofondů. Pokud jde o negativa, tak ty vidím zejména v tom, že nevíme přesně co nás čeká, nemáme zkušenosti a myslím si, že někteří občané se toho bojí (především starší generace), protože neví přesně do čeho jdeme. Ale nakonec zvládli to jiní, tak proč ne my. Stačí se podívat jak se mají např. v Sedlnicích. Samostatnost přináší zodpovědnost, ale taky větší možnosti v rozhodování, což si myslím je pro naši obec nejdůležitější, abychom nebyli závislí na jiném subjektu, zda peníze dostaneme či ne. Samozřejmě, že bude také záležet na vedení obce a jejich schopnostech a ostrých loktech vybojovat, co půjde.

Tomáš Kulčák

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Věřím, že možnost vlastního rozhodování o finančních prostředcích a řízení obce místními lidmi, kteří budou mít nepochybně bližší vztah k obci, než zastupitelé Nového Jičína, přispěje a povede ke zkvalitnění kulturního a společenského života a obecně k rozvoji naší obce. Zároveň blízký kontakt občanů při řešení konkrétních problémů či požadavků s lidmi odpovědnými tyto problémy řešit, by mohl posílit zájem lidí o dění v obci a vytvoření lepší komunity.

Karel a Ludmila Šenkovi

- 1) Ano, souhlasíme.
- 2) Především nám to umožní bližší kontakt s obecním úřadem, kde občané mohou přímo ve své obci řešit osobně své připomínky a problémy ve vztahu k obci.

Jaromír Marák

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Pozitiva vidím v tom, že si budeme o financích rozhodovat sami a problémy se budou řešit přímo v obci.

Rostislav Vágai

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) V minulosti jsem se svými přáteli aktivně pracoval s dětmi, a to jak v pravidelných schůzkách zájmového kroužku, tak na každoročních letních táborech. Není to nikterak velká aktivita, ale je dostačující, abych se dostal do kontaktu s orgány zastupujícími obec. I stručný popis jednání o financích, prostorách, majetku, by byl na hodně tlustou brožuru. To vše mě utvrdilo o pravdivosti jednoho přísloví: "Bližší košile, nežli kabát". Pokud má cokoliv v této obci smysluplně fungovat, musíme si

o tom rozhodnout sami. A má-li to fungovat i efektivně, musíme se společně domluvit, a to půjde jen stěží přes nějakého úředníka na novojičínské radnici. Za sebe musím napsat, že bych rád zase pracoval s libhošťskými dětmi a byl tímto přínosem pro obec. Proto doufám, že kladný výsledek referenda otevře nové možnosti a dá nám všem novou chuť do práce, která bude mít budoucnost.

Rudolf a Ludmila Šindlerovi

- 1) V podstatě ano, protože se jedná o společenský pohyb, který by se neměl zastavit.
- 2) Máme obavy, aby malicherné spory nepřevládly nad řešením zásadních úkolů života obce.

Milan Šindler

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Největší pozitivum vidím, mimo investičních a ekonomických, i v tom, že referendum se uskutečňuje v době, kdy obec Libhošť bude v příštím roce slavit 600 let výročí na základě dosud známých historických dokladů. Myslím si, že hlavně pro mou generaci (+- několik let), by to měla být velká výzva, poněvadž většina nás se narodila, a máme to i v křestních listech, v Libhošti. A když nad tím vším jsem se zamyslel - i pár veršů jsem vymyslel.

Nový Jičín - Libhošť

Proč tři slova psát,
když stačí jen tak málo.
Libhošť se znovu nazývat,
vždyť referendum se již vypsalo.

A teď jen na Vás záleží,
necht' každý vše si dobře zváží,
zda k referendu půjdeme
a jakou cestu si vybereme.

Zda dále pod Novým Jičínem budeme spát,
nebo si svůj Libhošť budovat.

Milan Morys

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Souhlasím s osamostatněním Libhoště, neboť si myslím, že pro obec to bude větší finanční přínos. Byl jsem na veřejné schůzi, kde jsem slyšel vyjádření starostů z okolních obcí Závěšice, Kunína a Sedlnic, a ani jeden z nich si nestěžoval na finanční potíže. Ba naopak, v obcích se buduje a investuje do důležitých věcí. Když se ohlédnou 20 let zpět, tak se v Libhošti pod vedením Nového Jičína neudělalo téměř nic. Teď máme však největší šanci to změnit a jít všichni občané k referendu.

Zbyněk Tomšík

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Za svou osobu můžu říct, že **jsem 100 % pro osamostatnění**, a to už několik let. Narodil jsem se přímo v Libhošti, a tak to беру jako věc, která je i srdeční záležitostí. Také jako člen Osadního výboru jsem měl možnost zjistit, že je to nejlepší, co pro obec LIBHOŠŤ může nastat. Nebojím se toho, že by Libhošť zkrachoval. Taky si nepamatuji, že by obyvatelé okolních samostatných obcí plakali nad tím, že se mají špatně. Vše je jen o lidech. Doufám, že těch pravých Libhošťanů je v naší obci více, než těch, kteří budou u referendu hlasovat nesmyslně NE. Obávám se ještě toho, že se k referendu nedostaví dostatečný počet Libhošťanů, kteří budou jako já pro ANO. Pokud se to nepodaří, nastane pro Libhošť "období temna". Město nás bude brát jako rebely a je pravděpodobné, že utáhnou také tok peněz do místní části Libhošť. Kulturní a společenské dění v Libhošti bude na bodě "mrazu". Přemýšlím, kteří občané místní části Nového Jičína budou členy nového Osadního výboru, když se neosamostatníme? Asi ti, kteří budou hlasovat proti osamostatnění nebo ti, kteří se k volbám nedostaví vůbec ... Snad se tak nestane a Libhošťané si budou moci po osamostatnění, a v následných volbách, zvolit ty zástupce, kteří budou pro obec nejlepší.

Doufám, že datum **1.1.2011** bude pro občany Libhoště symbolické a šťastné.

Miroslav Kletenský

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Negativa? V tomto směru jsem optimistický. Pozitiva? O obci nebudou rozhodovat lidé, kteří v Libhošti možná nikdy ani nebyli a pokud si zvolíme schopného starostu, bude vše OK.

Jan Roszko

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Pozitivní je to, že si budeme rozhodovat sami. Vyložená negativa nevidím, pokud je realisticky sestaven rozpočet a nejsou podceněny výdaje.

Václav Demel

- 1) Ano, souhlasím.
- 2) Pozitiva vidím v samostatném rozhodování občanů o dění v obci v oblasti kultury, zvelebování obce, výstavbě, atd. Negativa vidím v nesoudržnosti obyvatel, v jejich postojích vůči obci, účasti na obecních akcích či spoluúčasti na chodu obce.

Podle výše uvedených odpovědí se může zdát, že účelně oslovujeme pouze ty občany, o kterých víme, že mají k osamostatnění kladný postoj. Není tomu tak. Výše zmíněné otázky jsme se snažili položit i lidem, o kterých víme, že jejich postoj k osamostatnění zas tak kladný není. Bohužel, všichni tito občané se odmítli veřejně vyjádřit, což je určitě škoda.

Co se bude dít

Do konání místního referenda o osamostatnění Libhoště zbývá pouze něco málo přes měsíc. Během této doby bude nutno zajistit některé **zákonem dané kroky** tak, aby referendum proběhlo podle práva a v souladu se zákonem.

Nejpozději do 17.března 2010 stanoví zástupci MěÚ v Novém Jičíně **minimální počet členů místní komise pro hlasování** a oznámí tento počet zástupcům přípravného výboru. Zároveň se zveřejní **výše odměny** členům komise.

Do 27. března 2010 je nutno **delegovat členy místní komise** pro hlasování. Členy komise deleguje přípravný výbor a nejméně 1 člena pak starosta obce Nového Jičína. Do 27. března 2010 musí také dojít ke **zveřejnění oznámení o době a místě konání místního referenda**, a to na obvyklých k tomu určených místech – úřední deska, vývěsky.

1.dubna 2010 pak dojde k **prvnímu zasedání místní komise** pro hlasování. Zároveň je do tohoto data nutno **vyhradit plochu pro představení otázky navržené k rozhodnutí v místním referendu**.

Podrobnější informace lze nalézt na internetových stránkách Nového Jičína v části „Místní referendum v Libhošti“.

Za přípravný výbor Aleš Hána

POLEMIKA

Do redakce nám v minulých dnech přišel ke zveřejnění článek Oldřicha Sobka, týkající se jeho pohledu na současný proces osamostatňování obce. Jelikož se jedná o pohled velmi zajímavý a navíc plný do jisté míry kontroverzních vyjádření, rozhodli jsme se, že kromě článku samotného, zveřejníme i reakce na něj. První je z pera Jaroslava Šimíčka, člena přípravného výboru pro osamostatnění a také člověka, který byl aktivně zapojen do obecního dění v letech krátce po revoluci, kdy se rozhodovalo o dalších osudech obce. O druhou reakci jsem se postaral sám, neboť jsem cítil, že některé vyjádření a závěry Oldřicha Sobka si zaslouží hlubší zamyšlení a komentář.

Doufám, že následující polemika vám pomůže k tomu, abyste se pokusili o vytvoření vlastního názoru na problematiku osamostatnění obce.

Aleš Hána

Ujel nám vlak

Oldřich Sobek

Poněkud rozpačitě sleduji současnou „bitvu“, která se u nás rozhořela o osamostatnění obce.

Jsem příslušníkem té generace, která si už svoje prožila a o níž se mezi „bojovníky“ o osamostatnění hovoří jako o konzervativcích, kterým stávající stav nejen vyhovuje, ale jsou dokonce zásadně proti změnám. Představitelé mladé generace, kteří se

postavili do čela tohoto boje, mají jasno: je třeba se dívat do budoucnosti, která musí být pro Libhošťany příznivá výhradně a jediné pokud se obec osamostatní. Dozadu není třeba se ohlížet, na staré časy je lépe nevzpomínat, nebo ještě lépe rázem zapomenout. Vypadá to už nadějně. Rozjetá kampaň už přináší své ovoce, po ruce je dostatek argumentů, takže stále více lidí je nerozhodných, nebo dokonce se už kloní k osamostatnění obce. Jediné, nad čím ještě visí otazník, je koho do zastupitelstva a kdo bude starostou.

Ano, dávám jim za pravdu, v současné situaci, v níž se Libhošť nachází, je tomu skutečně tak. Naše obec ještě zdaleka na osamostatnění nedozrála, jinak by otázka jejího vedení neměl být takový problém. Ta nezralost je historicky dána. Už jsem na stránkách Libhošťského zpravodaje několikrát napsal, že Libhošť neměl, až na výjimky, štěstí na své představitele. V obci se většinou rozhodovalo autoritativně, nedemokraticky. Často se věci neřešily před zraky veřejnosti, rozhodovalo se v zákulisí. To lidi poznamená nadlouho. Stanou se apatičtí, převládne nezájem o věci veřejné. Nejvíce je touto situací poznamenána právě ta starší generace "nad 50 let", o níž se hovořilo i na poslední veřejné schůzi. „Stavem myslí obce“ je nutno se vážně zabývat a pokusit se odhalit jeho kořeny. Náprava nebude jednoduchá a věci se budou měnit k lepšímu zřejmě jen pomalu a patrně i bolestně.

Navzdory tomu, že na prvé veřejné schůzi, věnované osamostatnění jsme byli přímo vyzváni, abychom se nedívali do minulosti, ale zahleděli se jen do jasnozřivé „samostatné“ budoucnosti, považují za velmi potřebné, aby naše minulost byla podrobena důkladnému rozboru. Veškerá poučení, důležitá pro naši budoucnost, jsou totiž uložena právě v naší nedávné historii. Možná to bude pro mnohé jen odvádění pozornosti od problémů současných, ale věřte, není tomu tak. Jakýkoli prožitek, a zvláště, působí-li dlouhodobě, má zásadní vliv na každý organismus, organismus naší obce nevyjímaje. Jen málo současných obyvatel Libhoště má ještě v paměti prožitky z doby 1. republiky, přesto si troufám říct, že zprostředkovaně, prostřednictvím svých rodičů si na tehdejší dobu dovede ještě část naší populace zavzpomínat. V archivních dokumentech nalézám dostatek důkazů o tom, jak těžko se Libhošť probíjovával k opravdu demokratickým zásadám řízení obce (např. za starostenství Rudolfa Čecha). Když se zdálo, že si lidi dokážou už „vládnout opravdu sami“, přišel tvrdý úder v podobě německé okupace. Tady už nešlo o nějakou demokracii, tady už byl veden boj (často i lidmi, u nichž by to nikdo neřekl) o holou existenci české obce.

Radost z osvobození netrvala dlouho. Vše je možno sledovat v současné době na stránkách zpravodaje, nebudu se proto šířeji tímto obdobím zabývat. Jisté je, že KSČ se v obci od samého počátku snažila získat převahu v MNV a uchvátit moc, což se jí v roce 1948 nejen v Libhošti, ale celostátně podařilo. Bylo to pro Libhošťany bolestné období, akční výbory národní fronty „vyakčnily“ ze všech spolků, stran a organizací „reakcionáře“, kterým už nebyl umožněn vstup do spolkového či stranického života, a to nejen v obci. „Sjednocením“ tělovýchovy došlo k likvidaci tělovýchovných spolků, což mělo za následek snížení aktivity mnoha lidí. Nejhorší ovšem byl široce organizovaný nábor lidí do KSČ, kterému podlehl z obav o existenci mnoho lidí. Dostali se tak do situace, kdy přes vnitřní nesouhlas, či dokonce odpor, byli navenek nuceni souhlasit s politikou strany, a to za všech okolností. Docházelo k rozdělení osobnosti, jinak se mluvilo doma a jinak v úřadě, na pracovišti a zejména na schůzích. V tomto prostředí vyrůstaly i děti. Těm, kteří se v roce 1968 zapojili do tzv. obrodného procesu v rámci KSČ, nastaly po sovětské okupaci těžké chvíle, postiženy byly celé rodiny i s dětmi.

Zdalo se, že všechny naše problémy vyřeší sametová revoluce. Naše naděje byly obrovské.

Jenže stav občanské strnulosti v obci byl už příliš dlouho usazen v našich myslích. Byli jsme už několik let součástí města Nového Jičína, vlastní funkcionářský aktiv ztratil mezi lidmi prestiž a stal se za těchto okolností nedůvěryhodný. Sám také nevyvíjel žádnou činnost. Nastal proto čas revoluční akce. Příležitosti se chopili mladí lidé bez větších životních zkušeností, právní rámec jim poskytlo právě vzniklé **občanské fórum**. Nebyli nikomu zodpovědní, ustavili se jako samostatná skupina, která si vzala za úkol skoncovat v obci s komunisty. Na první schůzi v sále U Kolářů přišlo tolik lidí, že nestačil sál, který zaplnili většinou občané mladší generace. Bohužel, nebyl zde nastíněn žádný program, jak dál. Pralo se výhradně špinavé prádlo. Všechno, co zde odeznělo, už jsme většinou slyšeli ze sdělovacích prostředků, teď to dostávalo jenom konkrétní obecní podobu. Z dosavadních funkcionářů měl odvahu přijít asi pouze Oldřich Šimíček. O nezralosti a nezkušenosti obecního svěřence svědčilo to, že když v rámci diskuse právě Oldřich Šimíček vyzýval k opatrnosti, neboť může přijít třeba nezaměstnanost, celý sál vybuchnul smíchem.

Členové občanského fóra převzali dění v obci výhradně do svých rukou. Zdalo se, že vývoj by se mohl ubírat správným směrem. Všude kolem nás se všechny obce osamostatňovaly. Členové OF poslali po obci dotazník se žádostí o vyjádření k případnému osamostatnění Libhoště. V té době probíhaly ostře vyhraněné boje o libhošťské pískovny pod Hůrkou. Ty určilo město se souhlasem ONV už před časem k využití jako skládky stavebního a komunálního odpadu. Byla to přirozená reakce na zásah cizích orgánů do krásného přírodního prostředí obce. Při jednáních mezi novým vedením města Nového Jičína a reorganizovaným občanským výborem z řad členů OF byla uzavřena dohoda o určité kompenzaci za tuto újmu. Do Libhoště byl přiveden plyn, mělo dojít i na výstavbu víceúčelového kulturního zařízení. Z celého záměru ale zbyla jen demolice sokolovny.

Libhošťané se nikdy už nedověděli nic o tom, jak dopadlo ono první „referendum“ občanů o osamostatnění. Podle pozdějších zpráv, které pronikly na veřejnost, rozhodlo se ono „vedení obce“ o zamítnutí jeho výsledku, prý ale vyznělo na více jak 90% pro samostatnost. Nebylo se co divit, situace kolem nás určovala směr vývoje a lidé to pochopili. Důvodem pro jejich podivné rozhodnutí prý byl údajný dluh Nového Jičína vůči naší obci za dobu, kdy jsme byli jeho součástí. Situace však byla naprosto špatně vyhodnocena. Zábor pískoven na skládkování nezpůsobili de jure místní novojičínské funkcionáři, ale komunistický režim jako takový. „Jejich“ místní funkcionáři - většinou ovšem členové KSČ - byli mezi dvěma koly. Na jedné straně zodpovídali za likvidaci odpadu, jehož množství trvale narůstalo, nemohli se ale opřít o jediný zákon, podle něhož by měli postupovat. Ústřední orgány všemocné státostrany se takovými drobnostmi nemínily vůbec zabývat. Za celou dobu existence komunistického režimu nebyl přijat ani jediný ekologický zákon (na ochranu přírody a krajiny, ovzduší a zejména o odpadech), kterým by se mohli řídit. Nejdůležitější pro vrcholné orgány KSČ bylo střežení neochvějného bratrství se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak. V té době se chovaly stejně i orgány samostatných obcí. Všude vznikaly černé skládky po celém katastru, hledaly se proto jakékoliv vytěžené prostory pro ukládání odpadu. Zavezen byl např. Palackých lom v Hodslavicích, který byl znám výskytem „palackitu“, nerostu vyřelých hornin, který je znám jen z tohoto jediného místa na světě. Chybné

vyhodnocení situace v obci se promítlo i do chybného a zásadního rozhodnutí. Mělo to velmi neblahý vliv na celkové dění v obci, který se s léty ještě prohloubil.

Až do sametové revoluce patřil jsem vlastně i já ke zdejším funkcionářům, byl jsem poslancem ONV. O funkci jsem nijak neusiloval, naopak, byl jsem překvapen. Byl jsem zvolen na doporučení zdejší ZO KSČ, odmítnout se nedalo. Revoluce mě ale nečekaně „vykopla“ směrem vzhůru, byl jsem zvolen jedním z místopředsedů ONV. Kromě jiných úkolů v této hektické době měl jsem na starosti i odchod frenštátské sovětské posádky, která z našeho území odcházela jako prvá. Na vlastní oči jsem viděl místa v naší krajině, která byla dotčena jejich „dočasným“ pobytem, včetně lesů v našem okolí (Borovec, Cihelňák aj.) Podle dohody měli zajistit likvidaci ekologických škod, které po jejich pobytu v naší krajině zůstávaly. Nebyly to příjemné pohledy, ale věděl jsem, že příroda časem rány zahojí. Důležitější bylo, a nejen pro mne, že „dočasnost“ skončila. Škoda, že nedokázali mávnout rukou nad situací i tehdejší představitelé obce.

Zcela opačně viděli situaci představitelé a občané okolních obcí ve vztahu k městům, k nimž byli násilím připojeni. Za všechny to řekl na minulé veřejné schůzi starosta ze Závíšic, pan Vajda. „**Od Kopřivnice jsme si co nejrychleji pomáhali**“. Všude totiž po minulém režimu zbylo něco přinejmenším diskutabilního. Všude ale hledali všichni především možnost vrátit se k vlastním kořenům. Jen u nás jsme kořeny neměli, jsme i doteď vykořenění. Můj syn, když se před časem vrátil ze schůzky v Krčmě, byl pod dojmem proběhlé diskuse naladěný a přesvědčen o potřebě okamžitého osamostatnění obce. Nechápal, jak já se můžu stavět proti. Na jeho argument „**tati, copak jsme snad horší než lidé v Závíšicích nebo snad v Rybím?**“ musel jsem odpovědět, „**ano, jsme horší**“. Dáváme to už dlouhodobě najevo svou pasivitou k dění v obci, k uspořádání vlastních poměrů. Asi nikde jinde by se nemohlo stát, aby se občané nezajímali o výsledek dotazníkové akce, který tehdejší představitelé obce lidem zamlčeli. A také by je s určitostí smetli, kdyby se dozvěděli o tom, jak s tímto výsledkem naložili. Zdůraznil to na veřejné schůzi i starosta Závíšic, když řekl, že lidé odstavili bez problémů jeho předchůdce, když zjistili, že se odchýlil od uznávaných zásad hospodaření a rozhodování v obci. Následný vývoj ukázal, jak hluboko jsme klesli, jakou neúctu jsme přijali k sobě samým. Jen málo věcí se projednávalo bezprostředně před zraky občanů, na schůzích dominovaly celkové problémy města, což je samozřejmé, byli jsme přece jeho součástí. Lidé se stávali stále více apatičtí. Vrcholem tohoto stavu byly volby do osadního výboru před 4mi lety, kdy se k volbě dostavilo 27 občanů z asi 1300 potenciálních voličů.

Pro mne osobně bylo období let 1990 – 2006 utrpením. Jako místopředseda ONV a později jako pracovník Okresního úřadu jsem měl v okrese na starosti **Program obnovy venkova**, který vyhlásila **česká, Pithartova vláda**. Těch programů, vskutku konkrétních, bylo ale více. Informoval jsem pravidelně všechny nově zvolené starosty v obcích o celkovém dění, jedině do Libhoště jsem neměl komu co poslat. Obdobný program už před časem vyhlásilo Rakousko a Bavorsko. Vyvezl jsem autobusem starosty obcí, které se přihlášily k tomuto programu, na zkušenou do Rakouska a na jižní Moravu, kde už měli větší zkušenosti. To nejdůležitější, co tam zaznělo, byla zřejmě věta: **nemáme žádný strach ze špatného starosty. Obec i tomu nejhoršímu starostovi nedovolí nic, co by obec poškodilo. O nějakém zadlužení či defraudaci nemůže být řeč!** Program obnovy venkova dosud trvá a většina obcí v okolí z něho stále čerpají dotace.

Po všem, co jsem dosud v životě prožil, viděl a poznal, troufám si říct, že až toto se stane v Libhošti skutkem, bude obec plně připravena na osamostatnění. To ovšem neznamená, že se o to nemůžeme pokoušet. Ujel nám totiž opravdu vlak a ten se nám zatím stále ještě vzdaluje. Na občanské schůzi ve fojtství jasně zazněl varovný hlas z úst všech přítomných starostů, že doba štědrých dotací pomalu mizí, jsou stále hůře dostupné a podmínky k jejich získání se zpříšňují. Takže nakonec, po velmi zralé úvaze, musím sám pro sebe konstatovat, že není moudré asi nic odkládat. Předem to ale vidím jako opravdu, ale opravdu pořádnou fušku, a také, že to nemusí dobře dopadnout. Pak nás ale opatruj sám Pán Bůh.

Ujel nám vlak?

Jaroslav Šimíček

Ne, nezaúřadoval tiskařský šotek, který by způsobil, že se v Libhošťském zpravodaji objeví jeden článek dvakrát. Měl jsem možnost číst článek „Ujel nám vlak“ (bez otazníku na konci) od Oldy Sobka ještě před vydáním tohoto zpravodaje, a zeptal jsem se jej, jestli bych mohl na jeho článek reagovat již v tomto čísle zpravodaje. Předem bych chtěl zdůraznit, že Oldu Sobka znám poměrně dlouho a považuji ho za svého přítele, a myslím si, že i on mne vnímá jako přítele či kamaráda. To však nebrání tomu, že můžeme mít na některé věci rozdílné názory. Jedna z těchto věcí je, tak jak Olda píše, dnes nejčastěji diskutovaná otázka „osamostatnění obce“. Nemám tak rozsáhlé znalosti o naší obci, abych se pouštěl s Oldou „do křížku“ ohledně její dávnější nebo čerstvé historie, případně ohledně toho, jak dnešní generace čerpají z minulosti, chtěl bych tímto článkem jen sdělit svůj názor a polemizovat s názorem Oldy Sobka.

Na každém rozhodnutí, které ve svém životě uděláme, se nějakou mírou podílí mozek a srdce. Je špatné, pokud se používá jen mozek (vše je pouze prokalkulováno), a je špatné, pokud se používá jen srdce (emoce se mohou často měnit a pak se z života člověka stane houpáčka). V případě osamostatnění obce by nám mozek měl říci, jestli jsme schopni (jako samostatná obec) „ekonomicky žít“. Srdce by nám mělo říci, jestli obec bereme jako své „dítě“, o které se chceme starat a které chceme rozvíjet a zvelebovat.

Z hlediska ekonomického zajištění jsem v 90-letech měl, v případě osamostatnění obce, obavy, z čeho a hlavně jak by obec žila. Tehdejší způsob rozdělování daní nepřál obcím, na jejichž katastru nebyly větší firmy a živnostníci, dalším důvodem byl příslib investic města Nového Jičína na plynofikaci (výměnou za 2 roky skládkování – tzv. dočasná skládka) a také možnost dalších problémů souvisejících s již dříve založenými skládkami v bývalých pískovnách. Mozek tedy říkal NE. Z hlediska „srdečního“ nebylo co řešit, přestože jsem „přistěhovalec“, moje rodina má zde své kořeny a srdce říkalo ANO.

V současné době, kdy za poslední léta došlo k poměrně velkým změnám v rozdělování daní ve prospěch malých a středních obcí, jsem toho názoru, že obec ekonomicky nebude v žádném případě strádat, příkladem jsou okolní obce, které „nekrachují“, mají finance na svůj „běžný život“ a navíc mají finance i na investice (stačí se pouze těmito obcemi projít a rozhlédnout se). V ničem se od obyvatel těchto obcí nelíšíme, **nejsme ve své podstatě ani horší, ani lepší**. Po zvážení ekonomických pro

a proti, říká tedy mozek ANO. Srdce za těch dvacet let nezměnilo názor, takže také ANO. Svým založením jsem optimista a byl jsem vychován k tomu, že se má každý spoléhat v první řadě na sebe a má (pokud je to možné) rozhodovat o svém životě v co největší míře sám. Podobně by to mělo být i s obcí, měla by být řízena lidmi, kteří v ní bydlí a kteří nejlépe znají a cítí, co obec a její obyvatelé potřebují.

Olda se ve svém článku zmiňuje i o problému „koho do zastupitelstva a kdo bude starostou“, tj. o problému nedostatku lidí se zkušeností s vedením obce a chutí pracovat pro obec. K tomu lze podotknout snad jediné. Zkušenost se nabývá pouze praxí, nelze ji vyčíst z knih a není přenositelná z generace na generaci, ani z člověka na člověka. Nelze tedy očekávat, že se dnes nebo za dvacet let (to v případě, že se neo-samostatníme) objeví v obci lidé se zkušeností z vedení obce. Je to prostě pouze na nás, abychom „vzali otěže do svých rukou“, a to se všemi plasy a mínusy, které z toho plynou. V každé samostatné obci v našem státě (snad kromě několika výjimek) jsou lidé, kteří mají chuť pracovat pro obec, mají k tomu základní předpoklady („selský rozum“) a zkušenosti s vedením obce nabývali a stále nabývají postupně, tak jak plyne čas. Nevěřím tomu, že bychom byli výjimkou a nenašlo se zde 15 zastupitelů (a mezi nimi jeden starosta) dostatečně schopných pro úspěšné vedení obce.

Závěrem – myslím si, že nám vlak neujel, po celou dobu ve vlaku jedeme, neseďeli jsme však v lokomotivě u řídících pák a ten vlak nejel tam, kam jsme chtěli. **Tedy máme možnost ten vlak někam směřovat a řídit, samozřejmě se vši zodpovědností.**

Jiný pohled...

Aleš Hána

Generační problém? Ale kdeže...

Hned v úvodu svého článku píše Oldřich Sobek o tom, že je „*příslušníkem té generace, která si už svoje prožila a o níž se mezi „bojovníky“ o osamostatnění hovoří jako o konzervativcích, kterým stávající stav nejen vyhovuje, ale jsou dokonce zásadně proti změnám*“. Vůči této formulaci bych se, jako člen přípravného výboru, rád ohradil, neboť je zavádějící a ve své podstatě nepravdivá. Jsem přesvědčen, že nikdo z členů přípravného výboru podobný názor nezastává. Sami jsme se totiž při diskuzích s občany Libhoště přesvědčili, že **věk rozhodně není určující podmínkou**, tvořící názor na osamostatnění. Se souhlasem či nesouhlasem s osamostatněním se lze setkat napříč všemi generacemi. V obci je poměrně hodně lidí, kteří, ač **příslušníky nejstarší generace, naši snahu velmi podporují** a fandí nám a naopak i mezi členy té nejmladší generace lze zaslechnout názory, že s osamostatněním nesouhlasí. Rozhodně bych netvrdil, že jde v této záležitosti o **generační problém**.

U tzv. generačního problému nicméně ještě chvíli zůstaňme. Členové přípravného výboru poměrně často slychají výtku, že jsou ještě mladí, nezkušení a neberou ohledy na starší generaci svých spoluobčanů. Tyto výtky nás, pochopitelně, mrzí zvláště proto, že si nemyslíme, že bychom nebrali ohledy na příslušníky starší generace. Naopak jsme si vědomi, že tito naši spoluobčané nám můžou, na základě svých životních zkušeností, v lecčem pomoci. **Proto se od samého začátku snažíme tyto naše spoluobčany oslovovat s žádostí o pomoc a spolupráci.** Ovšem odpověď, kterou

v drtivé většině případů slyšíme, je stejná – už jsme starší, nemáme na to síly, je to hlavně věc vás, mladých, kteří máte sil dost. My tyto názory chápeme a nezazlíváme jim to, jenom nás potom mrzí to nařčení z ignorace našich starších spoluobčanů.

Pokud jde o **životní zkušenosti** obecně, tak můj názor je, že ty nejsou nutnou podmínkou pro někoho, kdo se chce starat o blaho obce. Sami asi víte, že dnešní doba je těžká, klade na člověka vysoké nároky a uspět v ní může jenom ten, kdo se umí otáčet a jít tvrdě za svým. V této souvislosti se domnívám, že **je třeba trochu pozměnit zažitý pohled na starostu** jako na někoho, kdo by měl nutně být všemi vážený a uznávaný, člověk staršího věku s velkými životními zkušenostmi. Pokud mohu mluvit za sebe, tak je mi v zásadě jedno, kolik bude mít starosta let a jaké bude mít životní zkušenosti. Důležité je pro mě to, aby měl určité manažerské dovednosti, pomocí kterých by zajistil bezproblémový chod obce. Sami se zkuste zamyslet nad tím, čemu byste dali přednost – staršímu, všemi uznávanému a váženému člověku, který by ale bohužel nebyl schopen pro obec vybojovat jakékoliv výhody, či někomu, kdo by byl sice mladý a třeba ne tolik známý, ale měl by takové schopnosti, které by zaručily prosperitu obce?

Znáť svou minulost je užitečné, ale ...

V prvním odstavci svého článku se Oldřich Sobek domnívá, že tvrdíme, že je třeba se dívat dopředu a „*dozadu není třeba se ohlížet, na staré časy je lépe nevzpomínat, nebo ještě lépe rázem zapomenout*“. Pomiňme na chvíli fakt, že žádný z členů přípravného výboru nikdy nic podobného nevyslovil, a zamysleme se nad **rolí minulosti v současném dění**.

Ano, souhlasím s tím, že znáť minulost je **velice užitečné**, tím více, pokud se člověk dovede z minulosti, a z chyb v ní spáchaných, poučit. Oldřich Sobek píše, že „*veškerá poučení, důležitá pro naši budoucnost, jsou totiž uložena právě v naší nedávné historii*“, což mi dává důvod, abych se zamyslel nad tím, jaká že poučení vyplývají z historie Libhoště pro současnou problematiku jeho osamostatnění. Jelikož patřím k té mladší generaci, těžko si mohu pamatovat, co se v obci dělo před několika desítkami let. K tomuto účelu slouží archívy a je neoddiskutovatelnou zásluhou pana Sobka, že má Libhošť, díky jeho velmi náročné a záslužné práci, zmapovanou historii jako málokterá obec. Ale zpátky k archivům. Ty, podle pana Sobka, tvrdí to, že měl Libhošť ve své minulosti určité problémy s nalezením „*demokratických zásad řízení obce*“. A tady je nutno se ptát, co z toho vyplývá? **To, že, když si lidé v Libhošti neuměli „vládnout“ dříve, nedokážou to ani nyní? Nebo to, že je Libhošťanům jaksi dána neschopnost se o sebe postarat?**

To si nemyslím. V praxi by to totiž znamenalo to, že veškeré naše současné jednání a chování je ovlivněno tím, jak se chovali a jednali naši předkové. Souhlasím s panem Sobkem, že „*jakýkoli prožitek, a zvláště, působí-li dlouhodobě, má zásadní vliv na každý organizmus*“, ovšem, na rozdíl od pana Sobka, se domnívám, že tuto teorii lze aplikovat pouze na jednotlivce a ne na skupinu obyvatel. Na tu by se dala aplikovat pouze za jistých specifických předpokladů, např. jiného systému hodnot a společenského uspořádání. Jako příklad by se dalo uvést např. klanové společenské uspořádání, známe např. z oblastí Středního Východu. U tohoto uspořádání se dědí myšlenky a postoje předků na potomky a v takových případech se může stát, že rody či klany mohou být spolu ve při kvůli x desítkám let staré události, o které současní před-

stavitelé daného rodu ani neví jak vznikla, ale respektují postoje svých předků a přenášejí si jejich názory do svého života.

Podobný způsob myšlení lze v našich podmínkách jen stěží předpokládat, zvláště v posledních přibližně 50 letech, kdy docházelo k postupnému uvolňování morálky, čehož důsledkem bylo např. i to, že **dnešní děti jsou už od raného mládí nositeli svého vlastního názoru na svět**, který je ne zřídka v přímém rozporu s názory či postoji jejich rodičů. A v takovém prostředí lze, podle mého názoru, jen stěží předpokládat, že by se zkušenosti, názory a postoje lidí z doby před padesáti až sto lety nějakým způsobem podepsaly na tom, co si myslí dnešní obyvatelé Libhoště. Jako příklad mohu uvést sám sebe. Přiznám se, že nemám ponětí, jaké názory či postoje zaujímali mí předci o x generací zpět a popravdě mě to ani moc nezajímá. Žili ve své době, která se podílela na vytváření jejich postojů a názorů. Tyto zkušenosti lze jen stěží přenést do doby dnešní, která je zcela jiná a má svá vlastní pravidla.

Na základě výše uvedeného proto **nemám nejmenší důvod si myslet, že by občané Libhoště nedokázali to, co s úspěchem zvládají v jiných obcích**, totiž „vládnout sami sobě“.

Jsme horší?

Jedna z věcí, která mě v příspěvku Oldřicha Sobka poměrně hodně zarazila, je ta, že jsme (rozuměj obyvatelé Libhoště) **označováni za horší obyvatel Závěšic či Rybí**. Důvodem je údajně dlouhodobá pasivita k dění v obci, jakási apatie a nezájem na spolurozhodování o osudech obce.

Jelikož se v posledních letech určitým způsobem snažím podílet na dění v obci ať už po kulturní či společenské stránce, musím dát panu Sobkovi částečně za pravdu. V poslední době je občas **opravdu nadlidský úkol přimět lidi v obci k jakékoliv činnosti**. A pokud se už v obci něco děje, tak je to zpravidla zásluhou omezeného počtu jedněch a těch samých lidí. Ano, v tomto s panem Sobkem souhlasím.

V čem s ním ale naopak nesouhlasím, je závěr, který z toho vyvozuje a to, že výše uvedené se děje proto, že jsou Libhošťané horší než obyvatelé ostatních obcí. Můj názor je totiž ten, že **nezájem obyvatel o společenské dění není jakousi specifickou vlastností obyvatel Libhoště, ale spíše celospolečenský problém**, postihující všechny obyvatele (nejenom) České republiky. Ono se stačí začíst do diskuzí na internetových stránkách některých obcí, či se poptat známých z jiných obcí, jak to u nich chodí a odpověď je v 90% stejná – nezájem, nezájem a zase nezájem. A obávám se, že s tím žádné nářky nic nesvedou, doba je prostě taková. Lidé mají často náročná povolání či podnikají a když přijdou večer domů, tak chtějí jedno – vypnout a odpočívat. A těžko po takových lidech chtít, aby se zvedli a šli dělat něco zadarmo pro ostatní spoluobčany. Samozřejmě, že existují i takoví, kteří zas tak náročné povolání nemají a teoreticky by čas měli, ovšem tady zase nastupuje těžká konkurence v podobě televize či, zvláště v poslední době, internetu. A čelit takové konkurenci je velice obtížné, ne-li nemožné. Lze se jen smířit s faktem, že některým lidem stačí k životu plná lednička a běžící televize.

V kontextu výše uvedeného je tudíž také nutno, podle mého názoru, nahlížet na tzv. pasivitu a nezájem obyvatel. Často může být také „zakopaný pes“ v tom, že pořadatelé nejsou schopni dostatečně své spoluobčany namotivovat či přilákat.

K té všeobecné pasivitě a nezájmu obyvatel ještě jedna poznámka: Poměrně často lze z úst některých starších obyvatel zaslechnout stesky, že to za doby jejich mládí

bylo lepší a lidé se víc scházeli a společně něco podnikali (divadlo, vlastivědné kroužky, folklórní soubory, apod.). Pokud se člověk začte do historie Libhoště či jiných obcí, musí uznat, že je to pravda a že tenkrát před několika desítkami let ty obce skutečně nějakým způsobem žily (stačí si třeba vzpomenout na slavnou historii libhošťského divadla). Ovšem jako mnoho věcí na světě, tak ani tento fakt nelze brát jenom černobíle. **Vše je třeba chápat v kontextu dané doby.** Na otázku proč se tenkrát lidé více scházeli, lze totiž odpovědět poměrně jednoduše – protože pokud se chtěli alespoň trochu bavit a společensky žít, **neměli prakticky jinou možnost.** Možná by proto nebylo na škodu se zamyslet nad tím, jak by to s onou aktivitou obyvatel tehdy vypadalo, pokud by už tehdy byly k dispozici vymořky dnešní doby – např. televize a počítač. Je možné, že by to s ní nebylo zas tak horké.

Pan Sobek se domnívá, že vzhledem k pasivitě a nezájmu obyvatel Libhoště o dění kolem sebe, nemá smysl usilovat o osamostatnění. **Já si naopak myslím, že PRÁVĚ PROTO bychom se měli co nejdříve osamostatnit.** Z dlouhodobé apatie a nezájmu nás může probudit jen nějaký silný impuls. A tím impulsem může být, podle mého názoru, právě osamostatnění obce. Konec konců to zaznělo i na poslední veřejné schůzi za účasti starostů okolních obcí, kde starosta Sedlnic zmínil to, že samostatnost může **probudit v občanech nový zájem o obec, už jen z toho důvodu, že občané budou jaksi nuceni spolu více komunikovat,** neboť správa obce bude v jejich rukou.

Kdy, když ne teď?

Podle názoru Oldřicha Sobka naše obec ještě zdaleka na osamostatnění **nedozrála.** Přiznám se, že tomuto vyjádření nerozumím a nechápu ho. **Jak se pozná, že obec na něco nedozrála? Co to vlastně znamená „dozrát“? A kdo a na základě jakých podkladů by v budoucnu rozhodl, že už jsme dostatečně zralí?**

Ne, v tomto musím souhlasit s tím, co ve své reakci uvedl Jaroslav Šimíček - při tak důležitých rozhodnutích, jakým **otázka osamostatnění bezesporu je, je nutno se řídit mozkiem a také srdcem.** A mozek nám v tomto případě říká, **že neexistuje relevantní důvod být proti osamostatnění.** To říkají fakta. Pokud jde o srdce, tak to je otázka pro každého z vás, jak dalece vám záleží na vaší obci.

V případě, že stále přemýšlíte, zda je osamostatnění obce opravdu tou nejlepší variantou pro obec, zkuste, prosím, **vypustit emoce a berte v potaz jen jasná fakta.** Zkuste se také oprostit od případných osobních antipatií ke členům přípravného výboru, vždyť ani Hána, Skalík, Šimíček, Lacina či Škarka nejsou v tomto kontextu vůbec důležití. V zastupitelstvu může (a pravděpodobně bude) sedět úplně někdo jiný, včetně třeba vás.

Zkuste tentokrát použít chladný kalkül. Pokud tak uděláte, nemám o osud naší obce žádné obavy.

Pana Sobka si velmi vážím, neboť udělal pro naši obec tolik, jako málokdo. Jeho názory plně respektuji, neboť vychází z velkých životních zkušeností a také ze studia historických a společenských souvislostí. Pro tentokrát s nimi ale, bohužel, nemohu souhlasit. Historické souvislosti by nám v tomto případě neměly zakrýt to, co je naprosto zřejmé – **osamostatnění je to nejlepší, co mohou občané Libhoště pro sebe a pro svou obec udělat.** A jsem velmi rád, že s tímto faktem pan Sobek v závěru svého článku nakonec souhlasí.

Z OBECNÍHO DĚNÍ

Novinky a zajímavosti k historii obce

Oldřich Sobek

Archiválie Libhoště se nově zpracovávají

Pracovníci Státního okresního archivu v Novém Jičíně v současné době třídí a nově zpracovávají veškeré písemnosti, které mají vztah k naší obci. Po doplnění dosud nezatříděných písemností z likvidace někdejšího Místního národního výboru v Libhošti měří shromážděné archiválie včetně knih na délku přesně 2 m. Podle zpracovatele jsou písemnosti sice dosti mezerovité, přesto mohou poskytnout badatelům dostatek podkladů ke studiu historie obce. Mezi **nejvýznamnější přírůstek patří obecní kronika z let 1941 – 45, psaná německy Annou Hoffmannovou, manželkou tajemníka Josefa Hoffmanna**. Kronika byla dosud považována za zničenou. Napsal to Antonín Turek, kronikář, znalec a odborník na poválečné období obce ve své části obecní kroniky. Protože ji v dokumentech obce, které přišly po válce z Litomyšle, nenašel, byl přesvědčen, že ji Libhošťané zničili z obav, že by mohla obsahovat kompromitující údaje na některé občany. Kde kronika do této chvíle byla, není zatím objasněno, ale snad dokonce opravdu byla nově nalezena v Litomyšli. Dosud ji z Libhošťanů nikdo neměl v rukou. Ke studiu historie okupačního období obce bude zapotřebí provést její překlad do češtiny. Byl by to jistě záslužný počín pro některého našeho spoluobčana, absolventa školy s výukou německého jazyka, případně i pro týmovou práci. Stejně tak ale jde o překlad německy psaných záznamů ve školní kronice z let 1940 – 1942 psaných Erichem Drlíkem, které rovněž dosud nikdo nepřeložil. K nejvzácnějším památkám (nejen ve vztahu k obci) jsou v archivu řazeny „**Registra obce Libhošťské“ z let 1587 - 1694 a tzv. „Kotkova kronika,“ zachycující období napoleonských válek.**

K šestistému výročí první zmínky o Libhošti

Z podnětu osvětové besedy se dne 29. ledna v budově fojtství uskutečnila první informační schůzka s představiteli a zástupci libhošťských spolků k nastávajícímu šestistému výročí první písemné zmínky o Libhošti. Stalo se tak v listině Lacka z Kravař, pána na Helfštýně, který v roce 1411 udělil na hradě Helfštýně městu Štramberku a všem obcím štramberského panství právo „odúmrť“. Je v ní vedle ostatních obcí jmenován i Libhošť. Přítomným zástupcům spolků a organizací byl předán český překlad zmíněné listiny spolu s přehledem významných událostí, které mají nebo měly vztah k Libhošti, jeho okolí, a ovlivnily jeho historický vývoj. V krátkém vystoupení jsem se snažil přiblížit nástin historických událostí od těch nejstarších, nedoložených, až po nedávné události. Přítomní zástupci se dohodli, že projednají ve výběrech možnosti účasti jednotlivých spolků na organizování oslav tohoto významného jubilea obce v roce 2011. K zajištění oslav by měla vzniknout koordináční rada, která připraví v předstihu program oslav a jejich konkrétní zabezpečení. Jejich uskutečnění by mělo být rozloženo v průběhu celého jubilejního roku.

Byly naznačeny možné alternativy podle finančních, technických a organizačních možností obce. Zcela určitě se akce neobejde bez sponzorů. Mohlo by jít o tyto akce:

- vydání rozsáhlejší publikace o Libhošti, nebo několik menších jednorázově zaměřených

- uspořádání série besed nad kronikami obce k významným osobnostem, dějinným obdobím a událostem
- setkání rodáků obce
- uspořádání jedné nebo dvou historicko-vlastivědných výstav
- slavnostní mše svatá, celebrowaná panem biskupem Lobkowiczem
- schválení, zhotovení a vysvěcení praporu obce (bez ohledu na výsledek referenda)
- den obce spojený s některou z výše uvedených akcí
- zajištění ochrany některých vytipovaných zbylých památek obce
- odhalení pamětní tabule libhošťských legionářů
- úprava památníku padlých Libhošťanů
- slavnostní vysazení pamětního stromu, aj.

K tomuto významnému výročí obce by měly jednotlivé spolky a organizace v dostatečném předstihu připravit vlastní akce, hlavně ale zpracovat svou spolkovou historii, která by byla převzata do celkové obecní publikace. Důležitá rovněž pro úspěšné zvládnutí oslav bude i spolupráce s občany. Zejména jde o záchranu toho mála zbytku historického dědictví, které se ještě může schovávat v některých rodinách a u pamětníků (hudební archiv Viléma Kletenského, aj.). O dalším vývoji budeme naše čtenáře průběžně informovat.

VÍTE, ŽE...

... podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v platném znění (dále jen „zákon o obcích“), *o oddělení části obce rozhoduje krajský úřad v přenesené působnosti na návrh obce, který podá obec na základě kladného výsledku místního referenda konaného v té části obce, která se chce oddělit.* Podle odst. 3 téhož ustanovení je *součástí návrhu na oddělení části obce **písemná dohoda obce a přípravného výboru o rozdělení majetku obce mezi původní obec a nově vzniklou obec, bylo-li této dohody dosaženo,*** přičemž odst. 4 řeší situaci, kdy se obec s přípravným výborem o rozdělení majetku nedohodne, tak, že stanoví, jak mají být movité a nemovité věci rozděleny.

Následující ustanovení § 23 zákona o obcích pak ve svém odst. 1 stanoví: *Do 3 měsíců po ustavujícím zasedání zastupitelstva nově vzniklé obce předá původní obec nově vzniklé obci majetek, který jí náleží podle rozhodnutí krajského úřadu, nebo, neobsahuje-li rozhodnutí krajského úřadu schválení dohody podle § 22 odst. 3, nemovitosti podle § 22 odst. 4 písm. a). O předání majetku pořídí původní a nově vzniklá obec písemný zápis. Tento majetek včetně finančních prostředků, pohledávek a závazků do doby jeho předání spravuje původní obec, která však s ním nemůže nakládat jiným způsobem, než z něj uhrazovat náklady spojené s nezbytnou údržbou majetku a s provozem organizačních složek nově vzniklé obce a nájemné za užívání věcí touto obcí.*

Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud bude výsledek dubnového referenda kladný (a připomeňme si, že bude kladný tehdy, jestliže s tím, aby se část města – Libhošť

oddělením od města Nového Jičína stala samostatnou obcí, bude souhlasit nadpoloviční většina všech voličů zapsaných na seznamech oprávněných osob), a i následné legislativní kroky proběhnou v souladu s předepsaným zákonným postupem, pak bude nově vzniklé obci v předepsané tříměsíční lhůtě protokolárně **předána příslušná část majetku z majetku původní obce** (tzn. v našem případě z majetku města Nového Jičína), přičemž ve skutečnosti jí tento majetek přísluší již od právní moci rozhodnutí krajského úřadu. Tento majetek, k němuž obec nabude vlastnická práva, bude tvořit podstatnou složku ekonomického základu její samosprávy. Pro úplnost je možno doplnit, že subjektem vlastnických práv se obce staly na základě Ústavy a zákona o obcích, a dále také zákonem č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, ve znění pozdějších předpisů, kdy na základě tohoto zákona obce získaly některý majetek státu přímo, a o některý musely požádat.

Vzhledem k tomu, že majetek je definován jako „souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a peněží ocenitelných hodnot)“, pak i s využitím obsahu výše zmíněného ustanovení § 22 odst. 4 zákona o obcích lze uvést, že pokud se týká nemovitostí, byly by hlavními položkami tohoto majetku nově vzniklé obce zejména nemovitosti včetně jejich příslušenství, které se nacházejí na jejím katastrálním území, a dále také věcná práva k věcem cizím a závazky vážnoucí na nemovitostech, které se nacházejí na jejím území.

Majetek obcí je přitom nutno pokládat za majetek veřejný, kdy obec je povinna vést jeho evidenci. Nakládání s tímto majetkem je upraveno v příslušných ustanoveních zákona o obcích, z něhož vyplývá i povinnost zveřejňovat úmysl či rozhodování o majetku obce takovým způsobem, aby se k záměrům zastupitelstva mohli vyjádřit občané. Volené zastupitelstvo je povinno tento majetek spravovat ku prospěchu obce a občanů, a využívat jej účelně a hospodárně v souladu se zájmy obce a jejími úkoly, vyplývajících ze zákonem vymezené působnosti.

Zpracovala Ing. Helena Šimíčková

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Zdenka Hanzelková

Oldřich Sobek

Smuteční síň městského hřbitova v Novém Jičíně se ve čtvrtek 7. ledna zcela zaplnila lidmi, kteří se přišli rozloučit s paní Zdenkou Hanzelkovou. Pro nás pro všechny to bylo opravdu nečekané. I když jsem věděl, že Zdence se s přibývajícím věkem zhoršuje zdraví, ona sama svou neúnavnou pracovitostí a novými plány nás přesvědčovala o nevyčerpávající energii, bohaté a značné invenci a nápaditosti. Ve věku 77 let odešla náhle od práce, která po většinu života jí byla radostí i životním štěstím. Jsem nesmírně rád, že jsem se mohl počítat mezi ty přátele **Mirka a Zdenky Hanzelkových**, kteří stojí na tenkrát nijak nezřetelné láně, ze které na začátku šedesátých let minulého století byla odstartována mimořádně zdařilá a úspěšná společenská a kulturní činnost, kterou se oba - spolu s dalšími - zapsali do kulturního povědomí a dnes už bohužel i historie Libhoště.

S manžely Mirkem a Zdenkou Hanzelkovými nás pojilo přátelství od doby, kdy nás přibližně stejné zájmové oblasti přivedly mezi libhošťské zahrádkáře. Z poměrně skromných začátků (*zakládajících členů v roce 1958 bylo jen asi 13*) se v krátké době stali zahrádkáři nepočetnější organizací v obci s pestrou a bohatou činností. Započalo to odbornými zájezdy a přednáškami, pořádaly se instruktáže přímo na zahrádkách jednotlivých členů, zvali se přední odborníci i zdaleka. Prohlubovala a upevňovala se ale také vnitřní organizace spolku. Činnost byla tak bohatá, že jednatel spolku Rudolf Hanzelka přicházel na každou schůzi se stále novými podněty z došlé pošty. Bylo třeba naší činnost začít zachycovat ve spolkové kronice. Právě tady

poprvé uplatnili svoji mimořádnou zdatnost a nadání oba manželé Hanzelkovi, kteří kroniku nejenže založili, ale vyzdobili fotografiemi a kresbami, takže se stala naší chloubou. První ples květin byl tak navštíven, že jsme nemohli uspokojit ani všechny návštěvníky. Mnozí opozdilci odcházeli smutně domů.

Od poloviny šedesátých let započala několikaletá **tradice libhošťských zahrádkářských výstav**, která vystřídala stejně známé období tradičních **okresních divadelních přehlídek**. Stalo se tak zásluhou v té době mimořádně tvůrčího týmu spolupracovníků, na který nejde zapomenout. Patřili k nim vedle Zdenky a Miroslava Hanzelkových především manželé Minářovi, Řehákoví, Miroslav a Etelka Hanzelkovi a řada dalších obětavých členů. Zahrádkářské výstavy v sále U Kolářů dominovaly kulturnímu dění v obci více jak deset let. Květiny a jiné výpěstky byly aranžovány nejen plošně, ale i v prostoru, třeba na svařených konstrukcích z betonářských prutů. Vše se připravovalo s dostatečným předstihem, nic se neponechávalo na poslední chvíli. Jak například vystavit mečíky, jejichž pěstování bylo tenkrát moderní? Způsob jejich aranžování nakonec vyřešil Mirek originálním způsobem. Nařezal betonářské trubky, dno se přivařilo z kruhových výlisků a improvizovaná výstavní váza byla na světě. Bylo jich přes dvě stovky, všechny se samozřejmě musely natřít. Všechno se pak zúročilo na okresních výstavách mečíků v Novém Jičíně.

Sotva jedna výstava skončila, už Zdenka začala připravovat novou na příští rok. Nápady se dlouho předem probíraly na výborovkách, rozdělovaly se úkoly při shánění nedostatkových materiálů. Hodně věcí ale bylo nutno vyrobit „na kolenně“. Nedílnou součástí života organizace byly i návštěvy zahrádkářských výstav v okolí a samozřejmě Flóry Olomouc. Odtud se braly i některé nápady a kombinace, které se dále rozvíjely. Z té doby nelze zapomenout na kouzelné „**pohádkové koutky**“ **pro děti**. Lidé z celé dědiny při sklizni brambor a kořenové zeleniny odkládali různě podivně tvarované výpěstky kořenové zeleniny a brambor a nosili je Zdence, nebo přímo do sálu při přípravě výstav. Postupně si už je přizdobovaly a aranžovaly samy děti z kroužku **Mladý zahrádkář**, na jehož vzniku a vedení měla Zdenka hlavní zásluhu. Koutek vždy poutal mimořádnou pozornost nejen dětí. S použitím přírodních prvků (mech, kukuřičné šustí, stromová kůra aj.) zde ožívaly pohádkové bytosti, čarodějnice, vodníci, skřítki aj. Vedle manželů Hanzelkových vyrostlo mezi námi několik dalších aranžérů, takže libhošťská zahrádkářská organizace se stávala v celém okrese pojmem, získali jsme nejvyšší ocenění Ústředního výboru ČSOZ. Zakrátko jsme se pravidelně zúčastňovali všech celookresních výstav a pomáhali s přípravou plesů květin v hale Tatrovanka. Na větši-

ně z nich se značnou měrou podíleli právě oba manželé Miroslav a Zdenka Hanzelkovi. Oba se vzájemně doplňovali. Miroslav dovedl jako zručný všeuměl realizovat nápady manželky Zdenky a souhra celého kolektivu nakonec vedla téměř vždy k vynikajícímu výsledku. Byl jsem jako předseda spolku u většiny z těchto nádherných akcí a dodnes si je rád občas připomenu. Patří k těm šťastnějším v mém životě.

V té době už byla Zdenka v širokém okolí známá jako perníkářka. Poměrně silná a velmi prosperující **organizace libhošťských včelařů** pod vedením **Vladislava Šimíčka** ji požádala, aby vedla jako instruktorka **okresní kurs pečení medového pečiva**. I zde se Zdenka předvedla. Její perníkové chaloupky, pohádkové výjevy a bytosti, ale i baňky na vánoční výzdobu stromků vycházely vždy z čisté národní tradice. Získávaly obdiv u odborníků i mezi návštěvníky pořádaných výstav a akcí. Všechno to ale vyžadovalo nezměrnou trpělivost, nápaditost, hledání a uplatňování stále nových myšlenek a použití nových technologií. Popularita a obliba zdobených figurek z medového pečiva a perníku si získávala takovou oblibu, že Zdenka Hanzelková byla nucena vydat samostatný receptář. Náhlý a nečekaný odchod manžela Mirka však změnil její život – paní Zdenka se na čas stáhla z veřejného života, takže jsme ztratili společný kontakt.

Až když jsem v r. 1998 začal shánět spolupracovníky do zamýšlené osvětové besedy, zase jsme se „našli“. Zdenka neváhala ani chvíli a přišla na ustavující schůzi, na níž zakladatelé osvětové besedy podepsali ono dnes již zapomenuté **„Prohlášení“**. Začali jsme křísit staré lidové tradice a zvyky, Zdenka se nemusela ani příliš přeorientovávat. Založili jsme **novou tradici národopisných a tématických vánočních a velikonočních výstav**, opět s nápaditým a netradičním pojetím. Zápisy v návštěvních knihách od lidí z velkých vzdáleností, dokonce i ze zahraničí dodnes svědčí o obdivu a uznání pořadatelům, především libhošťským ženám.

Veřejnou činnost jsme zahájili velkolepou retrospektivní výstavou **„Libhošť v proměnách času“**, která trvala od 18. září do 4. října 1999. Její součástí bylo i setkání bývalých členů někdejšího **Lašského národopisného souboru v Libhošti**. Po mnoha letech přišlo zavzpomínat na své mládí, prožité v Libhošti, na 80 členů souboru. V adventním čase připravila Zdenka společně s kolektivem žen v Libhošti historicky prvou **výstavu betlémů**. Trámový sál libhošťského fojtství opět ožil nebyvalou nádhrou našeho lidového umění. Zdenka výstavu doplnila i o ukázky zdobení vánočních stromků, pečiva, a úpravy štedrovečerního stolu. Nejvíce zaujaly ozdoby, připravené pro výzdobu prostor ve Vatikánu a obydlí samotného sv. Otce, které vytvořila. Výstava byla úspěšná i mediálně, informovalo o ní několik celostátních deníků, Moravskoslezský den uveřejnil na titulní straně fotografii výstavních prostor se Zdenkou, zpravodajství přinesly regionální i celostátní televize a čs. rozhlas. Byl to mimořádný a nečekaný úspěch. Za 8 dnů výstavu shlédlo 1 150 návštěvníků, jejichž zápisy v návštěvní knize hovoří o výstavě v superlativech.

Vzpomenout je třeba i mimořádně zdařilou **Velikonoční výstavu** v dubnu r. 2000. I v tomto případě byla hlavním odborným i organizačním garantem Zdenka Hanzelková. Jí a celému kolektivu libhošťských žen se podařilo dílo, které příjemně oslovilo množství lidí, navštívilo ji 1 080 návštěvníků. Na úspěchu se podílela i zkušenost a dovednost **Vlasty Luňáčkové** a její spolupracovnice **Zdenky Fittlové**, ale i vystavené **fotografie Rudolfa Hanzelky a Rudolfa Jarnota**. O mimořádném ohlasu výstavy svědčily obdivné záznamy v **pamětní knize**, za všechny např. anonym: **„jarní pohla-**

zení s noblesním vkusem a přitom naše! Tímto jste ukázali tradice a zvyky jako svěbytnou část národní kultury!“

Když se v polovině června 2000 začaly rýsovat obrysy možné reprezentace nedávno vzniklého **Regionu Beskydy - Valašsko na světové výstavě EXPO 2000** v pavilonu České republiky v **Hannoveru**, dostal zde prostor vedle Vsetína, Rožnova a Valašského Meziříčí i Nový Jičín. Pan starosta **Pavel Wessely** oslovil právě Zdenku Hanzelkovou, jejíž výrobky z medového pečiva znal z výstav v Libhošti i v Novém Jičíně. Bylo to lákavé. Jenže Zdenka si uvědomila, jak málo má na přípravu času – pouhé tři týdny! A těsto musí zrát celý měsíc! Co se dalo dělat, s těžkým srdcem zrušila několik potvrzených účastí na akcích v okolí. Taková šance se neopakuje. Novojičínské radní si vybírali z perfektní fotodokumentace z libhošťských výstav. Vybrali si kolekci perníkových zvířátek, domluvila se i ukázka výroby kraslic s použitím zubní vrtačky.

Se svými prvními dojmy z osobní účasti na EXPO 2000 se mi Zdenka svěřila po návratu ze svého nečekaného světového angažmá. „Na místo jsme přijeli v pátek v noci. Vstup do našeho pavilonu je ale otevřený, pavilon stojí na sloupech. A právě v tomto vstupním prostoru jsme měli vyhrazené místo.“ Známy vsetínský soubor Jásénka jej proměnil rázem v tradiční valašskou jizbu, s cimbálou, zatímco ve zbylém prostoru probíhaly ukázky řemeslných prací. Právě zde rozložila svůj koutek Zdenka Hanzelková. „Ihned jsme vybalovali věci, celou naši malou expozici bylo nutno nějak zranžovat. Na mne zbyly dva stoly, které se staly mým pracovištěm. Jenom jsme sešroubovali stoly, přišla redaktorka z místní televize. Upozornila nás, abychom nikde neodcházeli, že přichází štáb jejich televize a chce si nás natočit. Začal focit. Měla jsem sebou stromek, bylo třeba jej rychle nastrojit, vybalit věci a začít pracovat. Měli jsme půl hodiny na přípravu. Televizních kamer a rozhlasových komentátorů tam bylo potom ještě spousta. Díky tomu, že místní televize naše záběry vysílala ještě tentýž den, stoupla v příštím dnu mnohonásobně návštěvnost našeho pavilonu. Přišli za námi i redaktoři českého vysílání berlínského rozhlasu.“

Na světovou výstavu v krátkém čase příprav Zdenka stačila vyrobit a vzít sebou přece jenom určitý počet hotových perníčků, perníkových baněk, chaloupku, betlém, kolébku, a množství dárkových kousků. Vzala si také asi 300 ks čirých perníčků, které před obecenstvem zdobila a rozdávala. „Lidi se naučili, že mi na papír napsali jméno a já jsem je přepsala na perník. S tím pak odcházeli spokojeni. Těch ovšem pochybělo, a tak jsem zdobila „štramberské uši“, které štramberští radní svěřili panu starostovi Wesselymu jako svoji propagaci.

I když prezentace naší původní lidové tvorby před světovou veřejností nebyla jednoduchá, vždyť začínalo se v devět ráno a končilo v devět večer, pro Zdenku Hanzelkovou to byl spolu s návštěvou u sv. Otce ve Vatikánu zážitek na celý zbytek života. Jak se mi v rozhovoru svěřila, v obou případech se setkala s lidmi, s nimiž by za normálních okolností setkání nebylo možné. Patří k nim mj. i setkání s **generálním komisařem účasti České republiky na EXPO 2000 panem Václavem Bartuškou**, od něhož obdržela i písemné poděkování. Zdence poděkovala i Městská rada Nového Jičína. Veřejné poděkování zaslal starosta Pavel Wessely i redakci zpravodaje. Připomeňme si je: „**Rád využívám této příležitosti, abych po návratu z Hannoveru i před libhošťskými spoluobčany vyslovil upřímný dík pí Zdeňce Hanzelkové. Asi nikdo jsme nepochybovali, že pí Zdeňka svým uměním a zručností předvede návštěvníkům výstavu EXPO 2000, jak šikovná, ale též milá lidé v našem kraji žijí. Kromě „běžných“ návštěvníků naší expozice s uznáním to potvrdili i četní prominentní**

hosté. Závěrečná slova uznání generálního komisaře České účasti na této celosvětové výstavě p. Václava Bartušky, opakovaná následně v osobním dopise, dokládají, že prezentace našeho regionu byla úspěšná. Za nemalý podíl na tomto úspěchu vyslovila i Městská rada Nového Jičína na svém zasedání pí Hanzelkové své poděkování.

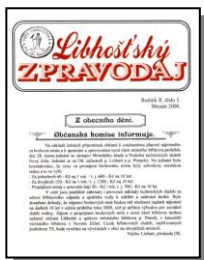
Když si Zdenka Hanzelková v červenci 2002 připomínala své kulaté 70. narozeniny, sešla se v domku v Malé Vídni vedle vnučat a pravnučky Verunky početná skupina gratulantů, mezi nimi především řada spolupracovnic, bez jejichž přispění by se neuskutečnila žádná ze zdařilých výstav a akcí. Nechyběl ani pan Pavel Wessely s manželkou a skupina organizátorů a realizátorů návštěvy ve Vatikánu v r. 2000. Při této příležitosti jsme jí přáli, „aby ji nikdy neopouštěl její životní optimizmus a dobrá nálada, aby jí ještě dlouho sloužilo zdraví, a aby její šikovné pracovitě ruce šířily slávu našeho lidového umění.“

Je třeba říct, že Zdenka Hanzelková i ve zbytku života, který jí byl dopřán, plně využila času k naplnění svého poslání a předsevzetí: **aby svým uměním sloužila k udržování a oživování národních a lidových tradic, zvyků a obyčejů.** A to doslova do posledního dechu. Nenahraditelná ztráta spolupracovnice a kolegyně **Vlasty Luňáčkové**, s níž prožila mnoho šťastných a radostných chvil, Zdenku hluboce ranila. Po návratu z pohřbu v onu osudnou sobotu 2. ledna se mi svěřovala, že neustále pláče. Chtěla, ať něco napíšu, já jsem to ale odmítnul. S Vlastou jsem se stýkal pouze v určitých úsecích svého života, zatímco Zdenka s ní měla dlouhodobý, přímý, vřelý vztah, pramenící ze společných životních zájmů. Domluvili jsme se, že Zdenka vyhledá fotografie a že se příští týden sejdem a napíšeme Vlastě nekrolog společně. Sešli jsme se ale ještě neplánovaně tentýž večer v našem kostelíčku na vánočním koncertu. Bylo to naše poslední shledání – beze slov. I ten článek zbyl už na mně samotného. A to jsem ještě netušil, že budu požádán, abych zaskočil i při slavnostním otevření její poslední výstavy. Významní sběratelé ze širokého okolí poskytli své sbírky historických panenek a hraček pro výstavu v Sedlnicích.

Byla to její poslední výstava. Klidně může nést název **NEDOKONČENÁ...** I celé její životní dílo mi připadá najednou jako nedokončené. Kdyby nemělo mít následovníků, byla by to pro nás pro všechny – současníky i budoucí – citelná škoda a ztráta.

TENKRÁT...

Libhošťský zpravodaj Ročník II. číslo 3 – Březen 2000

V úvodu březnového čísla zpravodaje z roku 2000 vás Václav Linhart, předseda tehdejší občanské komise, seznámil se změnami v platbách hřbitovních poplatků. V sekci, věnované Osvětové besedě, jste byli, mimo jiné, pozváni na oslavy 150. výročí narození T.G.Masaryka, ke kterému členové OB připravili literární dramatické pásmo. Dále jste byli informováni o připravě jarní výstavy, o úmyslu uspořádat přehlídku libhošťských

amatérských malířů a také o přípravách oslav 200. Výročí narození libhošťského rodáka, skladatele F.X. Chotka.

V rubrice, věnované historii obce jste si mohli přečíst pokračování rozhovoru s Josefem Hyvnarem o jeho pobytu v koncentračních táborech. Na dalších stránkách, věnovaných historii obce, bylo dokončení vyprávění libhošťského kronikáře Aloise Turka. V části, věnované přírodě kolem nás jste mohli najít článek od manželů Mojmíra a Heleny Eliášových z Českého geologického ústavu v Praze, věnovaný zkamenělým druhohorním korálům se sběrů pátera Josefa Slavíčka.

ZDRAVÍ A ŽIVOTNÍ STYL

Tipy na zdravější život

Jana Roszková

Voda

Každý víme, že voda je nejdůležitější faktor v našem životě. Je součástí všech živých forem a spolu se vzduchem tvoří základní podmínky pro existenci tady na Zemi. Proto vodu pijeme, ale i nakupujeme.

Možná jste se někdy zamýšleli nad tím, zda je lepší voda z kohoutku, nebo voda balená. Samozřejmě, že vodu balenou většinou využíváme při cestování nebo v případě poruchy vodovodu, či jako pomoc tam, kde je voda závadná. Nicméně reklamy na balené vody je v médiích tolik, jako by snad ani neexistovalo nic jiného. Pojdme se tedy trochu blížeji podívat na to, jaké výhody má balená voda oproti vodě z kohoutku a naopak jaké má konzumování balené vody nevýhody.

Výhodou balené vody je například to, že ji máte k dispozici v každém obchodě či trafice. Dalším důvodem nákupu balené vody může být nepříjemný pach a chuť vody z kohoutku. Příčinou tohoto zápachu je většinou chlór. Toho se můžeme zbavit například odstáním vody v lednici. Chlór se do vody dodává v určitých dávkách a ty jsou dobře hlídány. Toto může být jeden z důvodů nákupu balené vody. Na rozdíl od balené vody je ale u nás voda z kohoutku velice kvalitní. Uznávána je i v zahraničí. Výzkum nezávislé organizace Celosvětové hodnocení bezpečnosti pitných vod ohodnotil Českou republiku pěti kapkami, což je nejvyšší možný počet. Do této skupiny patří jen dvacet procent všech zemí světa, náš stát se tak zařadil například po bok USA nebo Rakouska.

Možná někoho napadne, ale co když se ochudím o minerály, které nabízí minerální voda? Nebojte se, obyčejná voda sama pokryje potřebu minerálů. V mnoha případech obsahuje více vápníků a hořčíku, než některé minerální vody. Prostě pokud vám jde o pití kvalitní vody, nemusíte si kupovat balenou vodu. Pokud chcete pít bub-

linky tak ano, ale i tak si můžete tzv. sodovku vyrobit sami doma. Problémem balených vod je např. skladování. Často jsou skladovány na slunci a voda se v nich kazí. Když ji pak doma ještě dáte otevřenou do lednice, začnou se tvořit bakterie. Kdežto voda z kohoutku je v chladu a ve tmě. Problémem může být jedině rez a usazeniny v potrubí, ale to už je problém majitele. U vody z kohoutku se nemusíte bát ani dusičnanů. Ty jsou spíše problémem podzemních vod a většina měst je zásobována vodou povrchovou. Před takovými 20. lety byla situace o moc horší, dnes už přece jenom zemědělci tolik nehnojí. V zásadě tedy můžeme říci, že voda z kohoutku je levnější, zdravější, je kontrolovaná, nezatežuje životní prostředí a je kdykoli k dispozici. Pokud přece jen vodě z kohoutku nevěříte, nainstalujte si doma na kohoutky filtry, které zachytí nečistoty z vody. Voda vám bude chutnat úplně jinak a sami se budete divit, co všechno ve filtru najdete.

Poměrně důležitým aspektem, který se už ale tolik nezmiňuje, je vliv oxidu uhličitého (CO_2), přítomného v balených vodách, na zdraví lidí. Jak nám může škodit jeho přítomnost? Výrobci přidávají oxid uhličitý do balených vod ze dvou důvodů, a to chutňových a konzervačních. Pokud pijeme vodu sycenou CO_2 , tak máme pocit „osvěžení“, který je způsoben vyšším prokrvením sliznice v ústech. To sebou přináší dvě věci, jednak každá perlivá voda nám bude připadat celkem dobrá, ale také nám každá bude připadat tak nějak stejná. Nebudeme tolik rozlišovat mezi jednotlivými druhy vod. Pro výrobce to má pozitivum, že i horší voda bude docela chutná. Tento problém může být zvláště u přírodních minerálních vod, které se přesycují a tím ztrácejí svoji přirozenou chuť. Přesycením CO_2 dochází též k odstraňování pocitu žízně a tedy nám stačí méně vody, než tělo skutečně potřebuje. Zvýšený obsah oxidu uhličitého nesouvisí jen se subjektivním pocitem, ale u některých lidí může též vyvolat či zkomplikovat zdravotní problémy, jako např. při zažívání drážděním žaludku či při dýchání vzrůstem tlaku a tepové frekvence.

Na to, kolik přijmeme do těla oxidu uhličitého závisí způsob, jakým pijeme. Když se napijeme rychle většího doušku, tak celkově absorbujeme méně oxidu uhličitého, než když pijeme pomalu po malých dávkách, protože velkou část ho vypudíme říhnutím. Kdo by rozhodně neměl pít sycenou vodu jsou kojenci, kardiaci a diabetici. Na druhou stranou přítomnost oxidu uhličitého má konzervační vliv.

Pokud to shrme, tak balená voda je drahá a těžká, její obaly zatěžují životní prostředí a v teple se mohou tvořit bakterie. Můžete namítat, že balená voda lépe chutná. Ano, ale zkuste si vodu s bublinkami protřepat a chuť vody bude hned jiná. Přílišné pití vody s bublinkami neprospívá ledvinám, voda je ozařována a kojenecká voda dokonce dvakrát, aby se nezkazila. Zvažte tedy, zda je nutné balenou vodu kupovat. Když se tomu vyhnete, jednak ušetříte, neboť balená voda je 150x dražší, než voda z kohoutku, a také omezíte hromadění plastového odpadu. Samozřejmě, že každý z nás si balenou vodu občas koupí. Já si ji také kupuji, protože mám na ni chuť, ale voda z kohoutku je přece jenom lepší.

Zdravá káva

V minulých článcích již sice byla káva zmiňována, ale já bych se k ní ještě, s dovolením, jednou vrátila.

Na trhu se totiž objevil nový druh kávy, kterou mnozí nazývají „zdravou kávou“. Káva, jak asi všichni víte, není našemu tělu moc prospěšná. Ať už pijeme kávu se

zvyku, nebo proto, že nám chutná, nemusíme se ji vzdávat. Existuje totiž káva, která je zdravá a například **rozjždí** náš imunitní systém, nedráždí žaludek, neodvádí vodu, nevyplavuje vápník, nepřekyseluje organismus jako káva obyčejná a je stejně chutná. Je to káva s houbou reishi. Houba reishi je jedlá houba z dálného východu. Obsahuje velké množství látek mimořádných vlastností a používá se již mnoho tisíc let v tradiční čínské medicíně jako jedno z nejcennějších terapeutik. Obsahuje všech osm esenciálních aminokyselin a má vysoký obsah železa, selenu a vitamínu B. Její vysoký obsah polysacharidů podporuje stimulační účinek pro imunitu, gano-derma-polysacharidy zase zpomalují růst nádorů. V Japonsku se z toho důvodu používá reishi jako prevence léčení a terapie rakoviny.

Sama jsem kávu ochutnala a chutná stejně jako káva normální. Slyšela jsem vyprávění lidí, kteří potvrzovali účinky této kávy. Například vyprávění paní, která kávu nemohla vzít do úst, neboť po kávě měla křeče žaludku. Po této kávě se ji nic takového nestalo. Káva z houby reishi pomáhá např. při častém pálení žáhy. Skvělé účinky má také při rekonvalescenci po mrtvici nebo u Alzheimerovy choroby. Vtip je v tom, že tato houba své kouzlo vypouští pomalu a po dlouhou dobu. Posiluje naši imunitu a drží naši energii v normě po celý den, na rozdíl od normální kávy, která vás vybudí na chvíli a posléze její účinky zase klesají.

Houbu reishi obsahují i další výrobky. Například mýdlo, tobolek, čaj nebo zubní pasta. Opět jsem zaznamenala mnoho pozitivních ohlasů. Nejvíc mě zaujaly zkušenosti a fotografie paní, která léčila daným mýdlem bércové vředy své 82ti leté babičce. Tyto vředy se velice slušně zacelily. Další příběhy se týkaly různých problémů, na které pomohly již jmenované výrobky s houbou reishi. A to léčení vysokého tlaku, bělení zubů, zánět nehtového lůžka, ředění krve, atopický ekzém, zánět spojivek, popáleniny, vypadávání vlasů, astma, problémová pleť, praskliny na dlaních, dna, snížení nadváhy, silný zánět ledvin, bolesti kloubů, plíseň, deprese nebo popálený jícen a další.

Já sama tuto kávu piji doma a jsem spokojená. Také jsem si všimla velké vývěsky na jedné ulici v Ostravě v centru, kde se inzerovala tato káva v jedné restauraci. Ještě jedna zajímavost. Tato houba se pěstovala pouze pro čínské císaře a ti, kdo jí pěstovali, byli vázání mlčením. Proto pokud na tuto kávu narazíte, určitě ji vyzkoušejte.

Regresní terapie

Tato dvě slova možná u vás vyvolají pochybnosti, proč do této sekce zařazují zrovna toto téma. Tato metoda vám ale může pomoci od mnoha potíží a zdravotních problémů. Jistě sami víte, že zdravotní problémy jsou odrazem psychiky. Vychází se z praxí ověřeného předpokladu, že konkrétní současný problém je spojen s paměťovým záznamem v minulosti prožitého traumatu. Problémy se nemusejí týkat jen zdraví ale i třeba vztahů. Tato metoda jednoduše potvrzuje že duše, tělo a naše psychika se nalézají v tom nejužším vztahu, že každá fyzická nemoc má svůj psychický prvek a naopak.

Já sama jsem nad touto metodou mnohokrát přemýšlela a našla jsem si i příslušnou literaturu. Jsou to výpovědi stovky lidí, kteří tuto metodu podstoupili. Tito lidé nevěděli, do čeho jdou, a byli jen osloveni autorem pro tento experiment. Potíže jimiž lidé trpí, jsou v podstatě jen následky traumata prožitých v minulosti. Přitom není rozhodující, zda si je člověk takového traumatu vědom či nikoliv. Pokud není příčinou silné poškození organismu, je vždy možné v bližší nebo vzdálenější minulosti takové trauma najít a zpracovat. Hlubinná regresní terapie často zabírá i tam, kde konvenční léčba selhává. Věčným bráním prášků se jen potlačuje bolest, ale nehledá se příčina té bolesti. Hlubinnou regresní terapií lze příčinu najít a odstranit. Zajímavé na regresi je, že se odborníci neustále dohadují, zda prožitky v regresi jsou prožitky z minulých životů, nebo jen nějaké výplody fantazie, mozku. Samozřejmě, že na tuto otázku není odpověď. Možná, že časem najdeme způsob, jak to dokázat. Já osobně věřím, že regrese je vrácení se do minulých životů. V hinduistickém náboženství je život člověka článkem nekonečného cyklu smrti a zrození. V jiných asijských náboženstvích nalezneme víru v to, že člověk umírá obtížen vinou a rodí se znovu, aby mu byla dána příležitost se očistit. Může jít také o prožitky v raném dětství.

Jak jsem uvedla, díky regresi je možné najít příčinu zdravotních problémů, například migrény. Jedna testovaná žena, přivedená do regrese a trpící šílenými migrénami, se vrátila do minulých životů a prožila obraz, v němž se viděla na hradě, kde vřela divoká vřava. Bojovníci vraždili co se dalo. Chytli si i ji, jako prostou obyvatelku hradu a ostrým mečem ji usekli hlavu. Pacientka silně emočně prožívala tuto smrt. Tím, že si prožila tuto hrůzu, věděla kde je příčina a postupem času její migrény ustaly, staly se snesitelnější a neobjevovaly se tak často. Možná Vám to připadá drastické, ale podle těchto studií všechna tato sezení měla jen pozitivní dopady, a mnohdy i po jednom sezení. Regrese je účinná i při psychických nemocech a potížích. Například sebevrazi mají po regresi lepší pocit ze života, který je do teď nebyl, neboť se přesvědčí o minulých životech a proto vědí, že existují i další životy, ve kterých mohou být spokojeni. Může je to uklidnit. Nebo se objevují případy nevysvětlitelných fobií, jako z ohně nebo myší, kdy pacienti byli upáleni jako čarodějnice nebo zavřeni ve vězení plných krys. Některé příběhy se dají i historicky doložit. Objevují se případy, kdy jeden z pacientů např. trpěl obezitou a v regresi se mu objevil obraz skupiny poutníků s vozy, někde v Americe, kde putovali, ale docházely jim zásoby. Už neměli co jíst a pacient, co by malá holčička, viděl, jak ostatní pojídají nejstarší obyvatele skupiny. Jednou je také musela i ona sníst a velice se za to nenáviděla. Poté spolu s terapeutem hledali nějakou historickou podobnost a našli ji. Kdysi tato skupina skutečně putovala přes Ameriku a pojídali lidské maso. Tohle jsou případy poněkud drastické ale objevují se i případy „obyčejnější“. Například případ ženy, která žila striktní život mladé, pracovité a vzdělané ženy bez vztahu a se svou starou matkou. V regresi viděla sebe samu jako rozpustilou mladou ženu někde v Anglii užívající si života. Po regresi poznala sebe samu a uvědomila si mnoho věcí.

Určitě Vás napadá, jestli to není bláznivé nebo nebezpečné. Jak se říká, nic se nemá přehánět. Jsou případy, kdy lidé jsou tak nalákáni na tuto metodu, že věří, že je to jejich spása. Vidí se v minulých životech a nemyslí na nic jiného. Jenomže je třeba si uvědomit, že žijeme tady a teď a regrese naše problémy nemusí vždy vyřešit. Nicméně je skvělým prostředkem k poznání sebe sama. Není to únik před skutečností. Regrese také není to, co vám vrátí sebevědomí. Lidé, kteří se příliš rychle zmocní svých zážitků, aby zmobilizovali své ego, si zazdí přístup k sebeuvědomění, jež by při by při starostli-

vém a uvážlivém vyhodnocení regrese dozrálo v plodný výsledek. Regrese se také není třeba bát, i když je to pochopitelné. Mnozí lidé se bojí hypnózy, bojí se ztráty sebeovládání a toho, že budou dělat to co nechtějí ale to není pravda. U hlubinné regresní terapie se nejedná o žádný hypnotický stav, manipulaci ani sugesci. V tomto stavu ale i u hypnózy víte, co děláte, a víte že ležíte na lůžku a že jste v místnosti s terapeutem. Hypnóza není ztráta vědomí, jen stav vyšší koncentrace v hlubokém uvolnění. Ve skutečnosti se jedná o jednu z nejbezpečnějších psychologických metod, kterou známe – ovšem pouze v rukou zkušeného terapeuta.

Myslím si, že pokud Vás dlouhodobě něco trápí, ať už problémy zdravotní, psychické nebo jiné, může být regrese jedna z cest, jak se dozvědět odkud tento problém pramení a ulevit si. Dobře si ale rozvažte, jak moc je to akutní. Na druhou stranu není třeba se trápit nad problémy, u kterých tak nějak cítíte, že jádro problému je někde jinde. Třeba daleko v minulosti.

ZPRÁVY ZE ŠKOL

Neustále znovu sledujeme, jak se v důsledku neomaleného chování ve škole a v rodině mění soužití v trvalý stres. Přitom by trocha zdvořilosti tak usnadnila život! I děti rychle poznají, že s přátelským chováním u druhých lépe pochodí, že je hned méně zlosti, jestliže se k sobě chováme ohleduplněji.

Malý rádce při výchově dětí – několik drobných rad pro rodiče

Občas se špatné způsoby u dětí omlouvají tím, že „jsou ještě malé“. Ale pro každý věk existuje přiměřená forma zdvořilosti a ohleduplnosti. Základní zásadou je chovat se k druhým tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám.

- Chceš tomu druhému ukázat, že jsi rád, že ho vidíš? Tak mu při pozdravu po-dej ruku, podívej se mu do očí a řekni: „Dobrý den!“
- „Děkuji“ a „prosím“ jsou kouzelná slovíčka. Když řekneš prosím, pak ti ten druhý určitě dá to, co chceš, mnohem raději. Tvoje děkuji druhému ukáže: „Mám radost z toho, co jsem od tebe dostal“.
- Občas tomu druhému řekneš nebo uděláš něco špatného. Omluv se mu. Tím ukážeš, že ti to je líto. Potěšíš ho.
- I když budeš velice rozčilený, nepoužívej nadávky, druhého zraňuj.
- Určitě si přeješ, aby ti lidé naslouchali, když chceš něco vyprávět. Chovej se stejně i k ostatním. Naslouvej jim a nech je domluvit.
- Aby všichni mohli jíst s chutí, je nezbytné dodržovat několik zásad. Mezi ně patří: umýt si ruce před jídlem, jíst příborem a nemluvit s plnými ústy.

Přiznejme si to: naučit děti dobrému chování rozhodně není hračka! To nejspíš vědí všichni rodiče. Ku pomoci by mohly být tři rady nebo zkušenosti:

1. Co vám nejvíce vadí? Jsou to způsoby u stolu, nadávky nebo...? **Začněte s tím, co považujete za nejdůležitější.** Promluvte si o tom se svým dítětem a stanovte pravidla. Nemusíte po dítěti chtít všechno najednou, ale vyplatí se důsledně dodržovat jednou dohodnutá pravidla.
2. Společně to jde snáz. Všichni, kdo se účastní výchovy, musí dohodnutá pravidla respektovat. **Domluvte se na tom s partnerem, učiteli a vychovateli.** Pak se brzy pravidla stanou pro děti samozřejmostí.
3. Děti se učí především napodobováním. **V tom, co očekáváte od svého dítěte, musíte jít sami příkladem.**

Dagmar Michálková

NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ

Dnešní recepty jsou určené především pro chuťové buňky té silnější poloviny lidstva, ale na druhou stranu věřím, že se určitě najde i spousta žen, které si rády pochutnají na něčem ostřejším nebo chuťově ne tak zcela obvyklém. První recept má svůj původ v jednom z loňských červencových čísel časopisu „Ona dnes“, který byl v rámci „velké letní školy vaření“ zaměřen na tradiční i netradiční polévky, i když já jsem si ho od té doby už stihla trochu upravit k obrazu svému. Ten druhý mě zaujal v prvním letošním speciálním vydání časopisu „Pošli recept“, zaměřeným na domácí polévky, i když i tento recept jsem podle svých představ (a podle své chuti) trochu upravila.

PIKANTNÍ CIBULOVÁ POLÉVKA SE SÝREM

Ingredience na cca 4 větší porce:

4 střední žluté cibule nebo 1 svazek naťové cibulky, 2 lžíce másla, 1 lžička mleté sladké papriky, ½ lžičky mleté chilli papriky, 4 celé chilli papričky, 1 lžička kurkumy nebo kari koření, 1,5 l hovězího nebo zeleninového vývaru, 1 až 2 trojúhelníčky taveného sýra (např. Apetito), sůl, mletý pepř, pár kapek worcesterové omáčky, cca 100 g Nivy

Cibuli oloupeme, rozkrojíme na půlky a nakrájíme na půlkolečka tl. cca 2 mm – varianta s naťovou cibulkou je moje vlastní inovace a přijde mi chuťově ještě lepší, v tomto případě ji samozřejmě nakrájím na celá kolečka, a to i s tou zelenou částí. V kastrolu si rozehejeme máslo, vložíme cibuli a osmahneme ji ze všech stran. Pak přisypeme obě papriky a kurkumu (kdo ji nemá, může s úspěchem použít i kari koření), necháme krátce zpénit, a na mírném ohni ještě chvíli promícháme. Odstavíme, necháme trochu zchladit a zalijeme vývarem (pro urychlení celého procesu jej můžeme samozřejmě připravit z kostky). Dobře rozmícháme, přivedeme k varu a pak pod pokličkou mírně vaříme dokud cibule nezměkne, tzn. asi 25 minut. Před koncem vaření do polévky vhodíme celé chilli papričky (odstraníme pouze zbytek stopky – ale to jen v

případě, že je máme čerstvé, pokud máme pouze sušené, vaříme je v polévce raději celou dobu), za stálého míchání v polévce rozpustíme tavený sýr, a pak podle chuti polévku osolíme a opepříme (POZOR – solíme spíše méně, protože Niva, kterou vložíme až do hotové polévky, je také slaná, a vyzkoušet můžeme třeba čtyřbarevný pepř v mlýnku, který nameleme do polévky čerstvý), nakonec zakápneme worcesterovou omáčkou. Nivu nastrouháme na hrubší nudličky, rozdělíme ji do jednotlivých talířů a těsně před konzumací přelijeme horkou polévkou. Chili papričky jsou v polévce hlavně pro ozdobu, silnější povahy je však mohou zkusit pokrájet na kousky a sníst spolu s polévkou (podotýkám, že můj muž to tak běžně dělá, a ještě neshořel ☺). Chceme-li mít polévku vydatnější, třeba jako svačinovou, můžeme do ní ještě přidat na kostičky nakrájenou opečenou housku (s chlebem to není ono, ten se hodí spíš do česnečky).

CELEROVÁ POLÉVKA

Ingredience na cca 4 porce:

1 menší celer (cca 200 g), cca 1 l zeleninového vývaru, 2 lžíce másla, 80 g hladké mouky, špetka muškátového oříšku, 2 bobkové listy, 100 ml mléka, 1 žloutek, špetka soli a pepře, polévkové koření dle chuti

Z mouky a jedné lžíce másla si připravíme světlou jíšku, do které těsně před odstavením přimícháme muškátový oříšek, a po mírném vychladnutí do ní za stálého promíchávání vlijeme připravený vlažný vývar. Potom polévku přivedeme do varu, vložíme do ní bobkové listy a pod pokličkou pomalu vaříme zhruba 30 minut. Mezitím si očistíme celer a nakrájíme jej na kostičky, které v trošce vody povaříme téměř doměkka (nesmí se ale rozvařit). Přecedíme, odvar z celeru přidáme do polévky a kostičky necháme dobře okapat, popř. je můžeme ještě opatrně osušit papírovou kuchyňskou utěrkou. Před koncem varu vyjmeme z polévky bobkový list, přilijeme mléko s rozšlehaným vejcem, dobře rozmícháme, podle chuti osolíme, opepříme a okořeníme polévkovým kořením, a ještě krátce povaříme. Těsně před podáváním do polévky vložíme kostičky celeru, které jsme po osušení ještě orestovali na druhé lžíci másla. Přidáme jemně nasekanou pažitku nebo petrželku a můžeme podávat. Vzhledem k tomu, že celer je účinné přírodní afrodiziakum, máme o zajímavý tip na večeri postaráno.

Připravuje Helena Šimíčková

KAM ZA KULTUROU

Březen – za kamna vlezem. Tak zní naše březnová pranostika, ale neseďme doma a pojďme se bavit a třeba i relaxovat. Nabízíme vám mnoho způsobů jak trávit volný čas.

Lašské pivní kúpele

Lašské pivní kúpele, provozované na štramberském náměstí č. 7 a vkomponované do ubytovacího a relaxačního komplexu společně s hotelem Štramberk a solnými jeskyňami, navazují na místní lázeňskou tradici.

V prostorách pivních kúpelí se potěší historizujícím interiérem nejen vaše oko, ale především vás osvěží harmonizace všech očistných procesů, které si zde můžete

v příjemném prostředí vychutnat. Můžete očekávat výjimečnou proceduru, která vás dobře naladí nejen v nepříznivých zimních dnech.

Ceník:

Pivní sen – Kč 900,- 20 min koupele, 40 min relaxace a piva tolik, kolik vypijete

Pivní kúpel paní sládkové – Kč 700,-20 min koupele, 40 min relaxace a 2×0,3l piva

Dvojvana – Kč 1500,- 20 min koupele, 40 min relaxace a piva tolik, kolik vypijete

Otevírací doba:

Ne – Čt 9:30 – 20:00, Pá – So 9:30 – 21:00

Rezervace telefonicky nebo e-mailem nezbytná!

Štramberská divadelní přehlídka amatérských divadelních souborů 2010

Pátek 5. 3. 2010 v 19:30 hod.

HROBKA S VYHLÍDKOU Norman Robbins / Divadlo U lípy Ostrava

Pátek 12. 3. 2010 v 19:30 hod.

ZDRAVÝ NEMOCNÝ Molière / DS VICENA Ústí nad Orlicí

Pátek 19. 3. 2010 v 19:30 hod.

JEŠTĚ JEDNOU, PROFESORE Antonín Procházka/ DS Kozlovice

Pátek 26. 3. 2010 v 19:30 hod.

PŘÍBUZNÉ SI NEVYBÍRÁME Eric Assous / DS ŠAMU Štítina

Vstupné:

jednotlivé dospělí60 Kč a děti30 Kč

permanentní vstupenka na 6 večerů....300 Kč

Prodej vstupného v den představení půl hodiny před začátkem.

Předprodej vstupného v Městském informačním centru od 15. 2. 2010

Páteční večery s hudbou v restauraci Valašského pivovaru v Kozlovicích

Začátek vždy v 19:00 a konec 23:00 hod.

Rezervace míst na tel. čísle 558 432 098

5. 3. 2010 CIMBÁLOVÁ MUZIKA SLANINA

12. 3. 2010 CIMBÁLOVÁ MUZIKA VALÁŠEK

19. 3. 2010 CIMBÁLOVÁ MUZIKA VALAŠSKÝ VOJVODA

26. 3. 2010 CIMBÁLOVÁ MUZIKA SLANINA.

Jak se žilo v Kopřivnici

Výstava - Muzeum Fojtství (<http://www.tatramuseum.cz>)

10.12.2009 09:00 (Čt) - 28.03.2010 16:00 (Ne)

Poznejte Kopřivnici 19. a počátku 20. století, kdy se měnila z vesnice s dřevěnými chalupami na průmyslové městečko. Expozici tvoří přes čtyři sta dobových fotografií a více než tři sta dalších exponátů jako jsou zemědělské nástroje, nářadí na zpracování dřeva a železa, vybavení domácností, oblečení, památky ze starého dřevěného kostela, stavební prvky kopřivnických chalup, hudební nástroje atd. Exponáty pocházejí převážně ze sbírek kopřivnického muzea, ale některé z nich zapůjčili muzejníkům také kopřivničtí občané.

Akce v Novém Jičíně

05.03.2010 (pátek)

- **20:00 ZAHRAJ TO ZNOVU, SAME** (Nový Jičín / Biograf ARTeFAKT)
Projekt 100/2010 Komédie s WOODY ALLENEM z roku 1972 79 min, titulky, vstupné 60 Kč

06.03.2010 (sobota)

- **19:00 PETR BRANDEJS BAND a SPECIÁLNÍ HOSTÉ** (Nový Jičín / Beskydské divadlo)
Na koncertě vystoupí bluegrassová skupina Petr Brandejs Band spolu se špičkovými instrumentalisty a vokalisty evropské úrovně, kteří vyučují na 5. zimní bluegrassové dílně - Jirka Mach - mandolína (ex-Poutníci), Honza Bíba (ex Vabank Unit, Wyrton), Jirka Králík - housle (J.K and the Rowdy Rascals), Ralph Schut - kytara (G runs and Roses), Filip Baťo - banjo (ex-Meantime), Pavel Brandejs - kontrabas (BG Cwrkot). Nový Jičín Malý sál Předprodej od 9. 2. Vstupné: 60 Kč
- **20:00 MUŽ Z LONDÝNA** (Nový Jičín / Biograf ARTeFAKT)
Projekt 100/2010 Maďarské drama. Film noir Bly Tarra. 132 min, titulky, vstupné 60 Kč

13.03.2010 (sobota)

- **09:00 Zimní fotbalový turnaj na umělé trávě** (hřiště T3G) FOTBAL
13 hod. Jeseník - Libhošť

14.03.2010 (neděle)

- **18:00 Jean-Jacques Bricaire a Maurice Lassayques: VELKÁ ZEBRA aneb JAK ŽE SE TO JMENUJETE?** (Nový Jičín / Beskydské divadlo)
Francouzská situační komedie o nenapravitelném, ale přespříliš soucitném sukničkáři. Hlavní roli v komedii plné žen a nenadálých zvratů ztvární Ondřej Vetchý, dále účinkují K. Hrachovcová/ J. Ježková, V. Dulava, N. Boudová/ D. Černá, M. Hudečková/ D. Čárová, O. Brancuzský/ P. Čvrtníček/ Z. Vencel. Režie: Petr Palouš Agentura AP PROSPER Praha Předplatné sk. S Předprodej od 9. 2. Vstupné: 280, 260, 210

16.03.2010 (úterý)

19:00 JAKUB SMOLÍK S KAPELOU (Nový Jičín / Beskydské divadlo)

Český country heartbreaker, samotář, co má před sebou vždycky minimálně tisíc mil a za sebou slušný počet zlatých desek. Na koncertě zaznějí i jeho největší hity "Až se ti

jednou bude zdát", "Jen blázen žálí" a "Ave Maria." Agentura Country DJ České Budějovice Předprodej od 9. 2. Vstupné: 240, 220, 180

Koncerty

čtvrtek 11. března 2010 v 19.00 hod. Dům kultury Bílovec

JAROSLAV HUTKA - KONCERT

Vstupné 80 Kč. Předprodej v Informačním centru na Slezském náměstí v Bílovci

středa 31. 3. 2010 v 19. hod. Čez Arena Ostrava

EVA PILAROVÁ – KONCERT

Vstupné 290 Kč. Vstupenky můžete objednat na: <http://vstupenky.ticket-art.cz>
Zveme vás na koncert Evy Pilarové. Čekají vás skladby od semaforových začátků, přes swing a slavné duety až po písne domácích i světových autorů. Mezi gratulanty se na pódiu v duetu **Ach, ta láska nebeská** objeví například Petr Muk, Aleš Brichta v písni **Hello Satchmo** z muzikálu Kdyby tisíc klarinetů, všichni tři pak v hitu **Olivek Twist**. Zpěvák Monkey Business Matěj Ruppert si s jubilantkou zazpívá **Tam za vodou v rákosí** a mladá herecko-pěvecká hvězda Vojtěch Dyk skladbou **Dotýkat se hvězd**. V duetu Hey Paula se představí – stejně jako v originální verzi písně – zpěvaččin souputník Pavel Sedláček, v bloku s Petrem Vondráčkem a jeho skupinou Lokomotiva zazní překvapivě pojaté **Summertime**.

Pátek 26. 3. 2010 v 20.00 hod. Dělnický dům, Studénka

KONCERT KAPELY 100°C

Že mají 100°C náboj rychle poznaly stovky lidí na západě Čech. Jejich mladý, dravý a svěží zvuk plnil koncerty. Akce jako Psycho Projekt nebo Trávník, na kterých se 100°C podíleli, patřili ve své době k tomu nejlepšímu, co se v tomhle koutě republiky dělo. Ale do Prahy bylo pořád daleko. Řešením bylo zkusit dostat se výš přes některou z talentových soutěží. A 100°C je objížděli skutečně poctivě. Od Jim Beam Music přes soutěž Můza po Coca Cola Popstar. Ve všech umístili na některém stupni vítězů, avšak nikdy nedosáhli úplně nejvyšší mety. To se ale změnilo právě se soutěží Coca Cola Popstar.

Připravila Irena Horáková

SOUKROMÁ INZERCE

Prodám byt 3+1 v osobním vlastnictví v Libhošti . 2 sklepy, přízemí, autostání u domu, klidné, čisté prostředí.

cena dohodou. TEL: 604560247.

SPOLEČENSKÉ OKÉNKO

Vzpomínáme

Dne 27.3.2010 uplyne 10 let od úmrtí pana

Miloslava Škarky

Děkujeme všem, kteří věnují tichou vzpomínku.

Manželka a děti s rodinami.

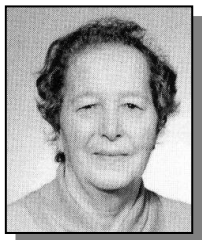

Dne 5.března 2010 vzpomeneme
nedožitých 100 let pana

Josefa Písteckého

Vzpomínají manželka Božena
a dcera Marie s rodinou

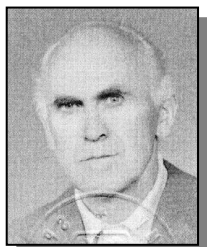
Rozloučili jsme se

V sobotu 23. ledna 2010 ve zdejším chrámu Páně s paní

Julii Šenkovou,

která zemřela náhle v pondělí 18. ledna ve věku 88 let.

V pátek 26. února ve zdejším chrámu Páně s panem

Bohuslavem Písteckým,

který zemřel po dlouhé nemoci ve věku 86 let.

**SUPER
RYCHLOST**

**S NÁMI MŮŽE MÍT
INTERNET KAŽDÝ**

**Vysokorychlostní
internet za
250,- Kč bez DPH**

AKCE
WIFCOM
wireless computer solutions
Objednávky a informace na tel. 317 750 555, obchod@wifcom.cz

Volejte: 317 750 555
obchod@wifcom.cz
www.wifcom.cz

Rádi zodpovíme
Vaše dotazy

**až 20 Mbps
na technologii 802.11n**

Libhošťský zpravodaj

Informační měsíčník pro občany Libhoště. Vychází za přispění MěÚ Nový Jičín. Číslo 03/2010 vyšlo dne 4.3.2010. **Vydavatel:** Občanské sdružení Osvětová beseda v Libhošti, IČO: 68921349. **Elektronická adresa:** zpravodaj@libhost.cz. **Odpovědný redaktor:** Aleš Hána. **Redakční rada:** Aleš Hána, Dagmar Michálková, Petr Horák, Marie Sobková, Marta Kvitová, Jana Roszková, Irena Horáková, Helena Šimíčková. Cena výtisku je 12,-Kč, čísla s přílohou 23,-Kč, roční předplatné 150,-Kč. **Administrace:** Marie Krumpochová, Libhošť č.7, 742 57, tel. 737 525 670. Uzávěrka každého čísla: 25.den v měsíci. **Tisk:** Tiskárna KONTEXT, s.r.o., Lidická 131/8, Nový Jičín, tel. 556 709 119.